

EGY AZ ISTEN

Unitárius Közlöny

KOLOZSVÁR, 1888–1948/1990. • 24. (84.) ÉVF. • 12. SZÁM • 2014. DECEMBER • ÁRA: 2,50 LEJ

Fotó: Czire Alpár

Ellentétek

• „Nem tanultál fontos leckét azoktól, akik elutasítanak téged, és ellened szövetkeznek?” – kérdezi Walt Whitman amerikai költő. E nyitott kérdésben elrejtve ott is van a válasz: Az ellentől is tanulhatsz. Az ellenségtől, az ellenzékeltől, az ellenállóktól... Az ellentétes példákból is. Ilyen a Pál apostolt kihallgató Agrippa király vallomása: „Majdnem ráveszel engem is, hogy kereszténnyé legyek!” (ApCsel 26,28) Annak ellenére, hogy – a Biblia szerint – Agrippa hitt Pál tanúságtételé-

ben, soha nem lett keresztény. Csaknem az lett, részben talán az is volt, úgy félig-meddig, vagy megközelítőleg, de egészen soha. Agrippa mindazoknak az ellentété, akik egészen, teljesen és valójában Jézus-követőkké lettek.

Ami Agrippánál hiányzik, arra sarkall a templomépítő Salamon király hálaadó imádsága: „Legyen a szívetek teljesen az Úré...” (1Kir 8,61) Ezzel a buzdítással kívánok áldást én is Olvasóink karácsonyi ünnepére.

DEMETER SÁNDOR LÓRÁND

A tartalomból:

A csoda művelése

4

Közösségtől... közösségig

6

100 éves a Berde Mózes Unitárius Gimnázium főépülete

8

Megváltó született

13

Főtisztviselő-jelöltek bemutatkozása

15

„Kész a szívem, Istenem...” (Zsolt 57,8)

Nyilatkozat a Székely Mikó Kollégium ügyében

A Magyar Unitárius Egyház főhatósági kormányzó szerve megdöbbenve vette tudomásul a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium épületének visszaszolgáltatásával kapcsolatban született ítéletet.

A ploiești-i táblabíróság jogerős határozata gyakorlatilag újraállamosítást jelent, amely nem csak a református egyházzal szemben megalázó és jogtipró, de minden erdélyi magyar egyház számára felháborító üzenet. Egyházaink negyedszázada békésen és jogszerűen küzdenek az állam által elkobzott egyházi ingatlanok teljes körű természetbeni visszaszolgáltatásáért, illetve az esetenkénti méltányos kárpótlásért. Eddigi eredményeink felemásak, azonban a magántulajdon és a közösségi vagyon sérthetetlenségének elvét valló jogállam keretei között eddig reménykedhettünk az igazságszolgáltatásban. A Székely Mikó Kollégium épületének újraállamosítása és a jogos visszaszolgáltatásban eljáró személyek elítélése azt üzeni, hogy már a tulajdonjogilag rendezett javaink sincsenek biztonságban.

Együttérzésünk és tiltakozásunk kifejezésén túlmenően a többi erdélyi magyar történelmi egyházzal közösen kívánunk fellépni minden lehetséges fórumon igazságunk és tulajdonjogaink maradéktalan érvényesüléséért.

Kolozsvár, 2014. november 27.

A MAGYAR UNITÁRIUS EGYHÁZ
EGYHÁZI KÉPVISELŐ TANÁCSÁNAK ELNÖKSÉGE

• **November 9-én** beiktatták a **Szentgericei Unitárius Egyházközség** lelkészi állásába Varró-Bodoczi Barna lelkészt. Az ünnepségen jelen volt Nt. Nagy László főjegyző.

• **November 11-én** az **Unitárius Óvodáért Egyesület Márton-napi lámpás felvonulást** szervezett a kolozsvári Sétatéren. Idén a saját készítésű lámpásokat kis csengőkkel gazdagították, hogy a fénymenet ezáltal „megszólalhasson”.

A Culina Nostra és a Petry cégek jóvoltából zsíros kenyér és meleg tea várt minden résztvevőt. A rendezvény célja a hagyományápolás, az összetartozás érzésének elmélyítése volt.

• **November 12-én** Marosvásárhelyen ülésezett a **főhatósági jelölőbizottság**. A Marosvásárhely-Bolyai téri Unitárius Egyházközség tanácstermében tartott hatórási ülésen a főhatósági jelölőbizottság 21 tagja közül 20-an vettek részt. A főhatósági rangsorolás összesített eredményei:

Püspökjelöltek: 1. Bálint Benczédi Ferenc; 2. Tódor Csaba

Főgondnokjelöltek: 1. Farkas Emőd; 2. Boros János; 3. Elekes Bontond; 4. Csáka József

Főjegyzőjelölt: 1. Gyerő Dávid
Közügyigazgató-jelöltek: 1. Kovács István; 2. Simó Sándor

• **November 23-án** beiktatták a Nyárádszentmárton–Csikfalvi Unitárius Egyházközség lelkészi állásába Kiss Sándor lelkészt. Az ünnepségen jelen volt Nt. Nagy László főjegyző.

• November 24-én Bágyonban, november 25-én Sepsiszentgyörgyön, november 26-án Marosvásárhelyen, november 27-én Székelykeresztúron, november 29-én Budapesten tartották meg a **főtisztviselő-jelöltek bemutatkozását** célzó **egyházközi fórumokat** a zsinati és főtanácsi képviselők számára. A fórumokon a főtisztviselő-jelöltek bemutatták egyházipolitikai elképzeléseiket, terveiket, és kérdésekre válaszoltak.

• **November 27-én** Gaal György A *műzsák és erények kertjének őre*. Dr. Gál Kelemen kollégiumigazgató pályarajza című könyvének bemutatójára került sor Kolozsváron, a

Magyar Unitárius Egyház székházának Dávid Ferenc imatermében. A kötetet dr. Kovács Sándor teológiai tanár mutatta be.

• **November 28-án** beiktatták a Nagyvárad–Bihari Unitárius Egyházközség lelkészi állásába Molnár Imola lelkészt. Az ünnepségen jelen volt Ft. Bálint Benczédi Ferenc püspök.

• **November 28–30. között** Homoródszentmártonban tartották meg az ODFIE szervezésében a Hitértelmező hétvégét.

• **2014. november 30-án**, du. 5 órától **Bágyonban** került sor az **Együtt Isten völgyében** közösségi alkalommal egybekötött istentisztelet-sorozat újabb alkalmára. Az istentiszteleten Bálint Róbert Zoltán mészköi lelkész mondott imát, Józsa Lajos István tordai lelkész prédikált. Istentisztelet után Vetési László református lelkész, szórványügyi előadó *Vallási és együttélési érdekességek Erdélyben* címmel tartott előadást. A Communitas Alapítvány által támogatott rendezvény házigazdája a Bágyoni Unitárius Egyházközség és a Balázs Ferenc Népfőiskola volt.

• **December 20-án Szabó Gyula-emléknapot** szerveznek Homoródmáson az író halálának tízéves évfordulóján. Ennek keretében felavatják az író emlékszobáját a falu legrégebbi épületében, ezt követően pedig az író munkásságát méltató előadásokra kerül sor.

Halottunk

Máthé Vilma ny. énekvezér október 18-án, 80 éves korában viszaadta lelkét teremtményének. 1934-ben született Vargyason. 1953-ban szerzett kántori képesítést. A vargyasi egyházközség énekvezéréként 49 éven át hűséggel és szeretettel szolgálta egyházát.

Temetésére október 20-án került sor Vargyason. A temetési szertartást Andorkó Ferenc lelkész végezte. Pihenése legyen csendes, emléke áldott.

A LÉLEK KENYERE

Karácsonyi keresés

**MÁRKOS
HUNOR
ELEMÉR**

Belépvé az adventi időszakba érkeink kiéleződnek és jobban kezdünk a világra figyelni. Ez nem is olyan nehéz, hiszen nagyon sok jel van, ami erre ösztönöz bennünket. Az utcák fölött megjelenő fényes díszek, a kirakatok csábító kínálata mind serkentenek. De van egy másik jel is... ez pedig nem más, mint a felbolydult hangyabolyra emlékeztető emberáradat. Több a szaladás-loholás, erősebb a hangoskodás. Az emberek feldúltabbak, indulatosabbak, idegesebbek, fáradtabbak és „kegyetlenebbek”. A keresés láza teljesen eluralja őket.

Bolondjai vagyunk a keresés vágyának. Nincs olyan nap, amikor ne keresnénk-kutatnánk valamit, hiszen a bennünk feszülő ősi kíváncsiságot valahogyan ki kell elégítenünk.

A minap felkerekedtem, és érvényt akartam szerezni a Jézusi tanításnak: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgetsetek, és megnyitják nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják.” (Mt 7,7–8), viszont nem az eszme önzetlensége vezetett, hanem önös céljaim, mert szükségem volt valamire, és meg akartam azt keresni. De lehet, épp ebből az öncélúságból fakadóan keresésem – részben – kudarcba fulladt. Azért csak részben, mert az óhajtott tárgyon kívül egy teljesen más dolgot találtam. Amikor az egyik áruház ismerős sarkát vizsgáltam, észrevettem, hogy valami megváltozott ott. Nem azt találtam, ami mindig ott szokott lenni, hanem mintha egy idegen helyen járnék, hirtelen feleszmélésemben „földönkívüli” dolgok meredtek velem szembe. Tele volt minden fénylő díszekkel – melyek nagy része a modern

giccs reneszánszának legnagyobb remekművei közé sorolható. Ekkor döbbsentem rá, hogy nem én találtam rá valamire, hanem valami talált rám. Ez a valami, a karácsony ünnepe volt – legalábbis az a bizonyos áruházi sarok erről árulkodott.

Biztos mindenki volt olyan helyzetben, hogy készületlenül rárontott egy érzés, egy ünnep, egy élet-

pasztalatod, mint az anyagtalan zsi-bongás; boldogan és felszabadultan a határtalanságban lebegsz. A szerelem nagy pillanataiban, amikor a külső és a belső világ között a fal leomlik, és nem tudod többé, hol a kint és hol a bent, a test lélekké válik és a lélek testté; a vallás nagy pillanataiban, amikor az itt és a túlán közt a fal leomlik, és nem tudod többé, hol az itt és hol a túlán; olyan állapot-

„Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a maga testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.” (Gal 6,7b–8)

helyzet, és úgy lebénította, hogy lélegezni sem tudott. Vajon erről szólna a karácsony? Vajon itt és ilyenképpen kell, hogy kimerüljön a keresztény ember karácsonyi keresése? Karácsony lezsugorodott volna az ajándékok világára, ahol csupán az ár nagysága lehet a szeretet jele? Vagy talán az adventi időszak csak azért van, hogy a sok szaladástól, készülődéstől, törtetéstől és végkimerüléstől összerogyjunk az ünnep küszöbén, majd feleszmélve rádöbbenjünk, hogy már el is szállt az ünnep, magával ragadva mindent, amiért fáradoztunk?

Nem, nem lehet ilyen az adventi időszak, és a karácsony áldott ünnepe sem erről kell, hogy szóljon. A karácsony egy olyan életérzést kellene tápláljon, mint amit Hamvas Béla a *Virágszedés lélektana* című írásában a következőképpen fogalmaz meg: „Az Angyal azt mondja: Meglátod, a képek világánál az értelem világa gazdagabb. Ott majd belülről fogsz látni. Olyan ez, mint mikor mély meditációban elmerülsz. A földtől elszakadva nincs más ta-

ban fogsz élni, amelyben az önmagadról való külön tudatod megszűnik, és a szellemek Isten felé vezető fókait éled át, hogy végül elérj Hozzá, s akkor a célhoz érkezel.”

Én is keresek. Keresem az ünnepet. Keresem azt a karácsonyt, amelyben megtalálom a szeretetet, az együttlétet, a találkozást, a nyugalmat. Azt az ünnepet keresem, amely az önzetlenségről, az odafigyelésről, a megértésről, a békességről, az igaz emberségről szól. Keresem azt az adventi időszakot, amelyben egy kicsit is jobba válhatok, hogy az ünnep alkalmával mindezt át tudjam adni ajándékként. Néhai Simén Domo-kos lelkésszel együtt vallom, amit egyik karácsonyi beszédében így fogalmaz meg: „Karácsony egy eszme születése, a keresztény vallás-erkölcs, életforma és vallásos világnézet jelképes bölcsője. Karácsony egy üzenet, és ha meghalljuk, mint a pásztorok: »megtaláljuk«, akkor ránk talált karácsony és Jézus.”

Hát a Te karácsonyi keresésed miről szól?!

A csoda művelése

Valami mindig kezdődik, újakezdődik karácsonykor: Jézus születésén, életén túlmutató. A fény győzelmeskedik a sötétség felett, az addig egyre hosszabbodó éjszakák kezdenek rövidebbek lenni, mintha az emberek fényesség, békesség iránti vágya, igénye győzelmeskedne. A bennünk újraszülető fény talán segíthet az életünkben is megvalósítani a kereszténység legnehezebb tanítását, hogy szeresd ellenségedet is. Ehhez szükség van a magunk szeretetére, lelki békességére. Az igazi békesség belülről jön, és azzal kezdődik, hogy megtanuljuk elfogadni önmagunkat, másokat, a különbözőségeinket, hogy elindulunk a megbocsátás, a tolerancia és a szolidaritás útján.

Ön szerint mit lehet tenni azért, hogy összhangban élhessünk egymással az egyéni és társadalmi életben? Milyen szemléletet, magatartást kíván ez tőlünk? Milyen segítséget adhat ehhez Jézus tanítása? Így karácsony tájt, adventkor változik-e az embertársainkhoz való viszonyulásunk a személyes és közösségi életünkben? (Márkó László)

• **A csoda művelése maga, amit karácsonykor elkövetünk.** A szónak minden értelmében. Lehet szírupos, cukormáz, esetleg méltatlanul hideg-rideg a környezet, mégis, a karácsony lelki tartalma mellett képtelenek vagyunk szó nélkül továbbmenni... más kultúrkörökből származókat is megérint az üzenet.

A karácsony ragyog, mint az a bizonyos csillag... fény az éjszakában! Ha ezt a fényt lelki ragyogásként magunkhoz engedjük, és magunkból árasztjuk, (mustármagnyi) reményt és hitet adhat. Nyilván a kontraszt is megjelenik, fájdalmasan húzva alá az ürességet, ami ilyen tájt még inkább elviselhetetlen lesz. Miénk a választás ilyenkor: várjuk a csodát, vagy műveljük, sírunk, vagy észreveszünk a ragyogó csillagot, elszigetelődünk, vagy csatlakozunk...

Minden esetben a karácsony megélésének csodája tőlünk függ!

Életünk ritmusában különleges helyet foglal el a karácsony. Csodát várunk tőle. Sorsunk fordulását olykor, nemcsak az esztendőét. Esélyünk is van rá, hiszen ilyen tájt összegyűlhet a családjunk, szeretteink, gyülekezetünk. Időnk és lehetőségünk van a csatlakozásra, a fordulat csillagútjának végigjárására.

Mindezt beragyogja a karácsonyi csillag fénye. Mekkora ereje lehet ennek a fénynek életünkben, ha nagyítóval összegyűjtjük, és irányát koncentrálni a lencsében! Megélhetjük sorsunk mintáját, és rituálisan leborulhatunk a leggyengébbnek tűnő, mégis világot

megváltoztató ember: Jézus bölcseje előtt.

Ez a mi csodánk, a mi életünk. Ilyenkor nevetünk és könnyezünk, elmélkedünk és mulatunk, betlehemest játszunk és úrvacsorát veszünk. Ha ezzel foglalkozunk, a betlehemi csillag nagyítóval összegyűjtött fénye elégetheti szorongásainkat, konfliktusainkat, lelki-testi bajunkat... Mire eljutunk addig, hogy már képesek vagyunk nevetni.

„A nevetés a lélek ragyogó fényének kivillantása!” – írja Dante Alighieri.

Ha valamikor, hát most van a legnagyobb szükség karácsony lelkére-szellemére, fényére. Hagymányos módon, behunyt szemmel, átélve, felelevenítve a betlehemi történetet, kapcsolatba kerülhetünk saját belső képeinkkel, történetünkkel, szeretteinkkel, igen csak fontos dolgokra rávilágító elenségeinkkel. A gyertyák fénye lehozza a földre a betlehemi csillagot, beragyogja lelkünket. Esztendő és sorsunk fordulóján új reményt adhat

Áldott adventi készülődést kívánok!

BARTHA MÁRIA ZSUZSANNA

• **Az ünnepek azért fontosak számunkra,** mert kimozdítanak a hétköznapi rutinjából, lehetőséget kínálnak, hogy összegezzük, átgondoljuk életünket, és több értékes időt szentelhessünk egymásnak.

A karácsony ráébreszt arra, hogy egyedül „csak bogáncs vagyunk a szélben”, és hogy a családunk, barátaink mennyire fontosak nekünk. Ilyenkor lehetőségünk nyílik a változásra, érezhetjük, hogy hová tartozunk, és Jézus tanítása által belső megéléseink gazdagodhatnak, melyek a lelki újjászületéshez, újabb erő gyűjtéséhez segítenek bennünket.

Annak érdekében, hogy boldog, békés ünnepünk legyen, mint ahogy az üdvözlőlapokkal kívánni szoktuk egymásnak, jó, ha figyünk belső érzéseinkre, igyekszünk gyakorolni a megbocsátást, elengedjük haragunkat, és a szeretetet, az elfogadást, illetve a megértést helyezük előtérbe.

Fontos, hogy ebben a nagy forgatagban a valós elvárásoknak igyekezzünk megfelelni, és ne hajszoljuk túl magunkat, ne törekedjünk emberfeletti teljesíteni a házimunkában, a sütésben-főzésben, mert valójában a karácsony van értünk és nem mi a karácsonyért.

Gyakran nehezen sikerült megélnem úgy ezt az ünnepet, ahogy szerettem volna, nem tudtam elérni azt a meghittséget, amire vágytam, vagyis azt a csodát, amely betölti a lelkemet szeretettel és békességgel. Rendszerint advent elejétől elkezdtem gyerekeimmel kizárni a házat, elterveztem a karácsonyi menüt, megírtam az ajándéklistát, igyekeztem időben beszerezni az összeírtakat, megfogadtam, hogy szeretettel leszek mindenki felé, a konfliktushelyzeteket igyekszem elkerülni, vagy szeretettel megoldani, mind a családon belül, mind a munkatársaim körében. Nem értettem, miért, de a

végén annyira belefáradtam ebbe a hajszába, hogy időnként viták robbantak ki a párom és köztem. Ezek miatt mindig lelkiismeret-furdalásom volt, úgy éreztem, újra elbuktam a próbán Isten előtt. Újra nem tudtam jó feleség, jó anya lenni, aki karácsonykor meg tudja teremteni azt a szeretetteljes légkört családjának, amelyben meghitté válik az ünnep. Ezután ürességet éreztem lelkemben, szomorú voltam, hogy ismét elmaradt a várva várt csoda.

Két évvel ezelőtt a karácsonyi istentiszteleten a lelkészünk figyelmünkbe ajánlotta Reményik Sándor *Csendes csodák* című versét, amelynek utolsó versszaka irányt mutat számomra, ezért mindig jólesik rá gondolni: „*Ne várj nagy dolgot életedbe, / Kis hópelyhek az örömek, / Szitáló, halk szírom-csodák. / Rajtuk az Isten szól: jövők*”. Ez a pár sor megtöltötte szívemet boldogsággal, általa sikerült megélnem az ünnep lényegét. Jóleső érzés megtalálni magunkban az utat Istenhez, megállni és észrevenni azokat a piciny csodákat, amelyek szeretettel töltik be lelkünket. Ilyen csendes csoda lehet egy érintés, egymásra figyelés, egy lehulló fenyőtoboz vagy maga a csend. Mindnyájunknak kívánok csendes csodák szellemében eltöltött boldog karácsonyt!

DEMETER MÁRIA

• **Karácsony egyértelműen a kereszténység legnagyobb ünnepe.** Keresztény emberekként minden évben előszeretettel várjuk e napnak, ünnepkörnek eljövetelét. Bizonyára a december-végi természetjárás, az év utolsó napjainak közeledte, a szürkeség, a hideg, a fáradtság mind-mind nyomasztó teherként nehezdednek ránk, s lám, a Biblia lapjain keresztül egy „örömmüzenet” ráz fel minket: Jézus születésével a fény, a világosság lehetősége kínálkozik fel számunkra! Az eddigi tapasztalat azt mutatja, hogy mi igenis élünk ezzel a lehetőséggel. Egy pár nap erejéig

minden évben be tudjuk bizonyítani, hogy tudjuk mit jelent az újjaszületés, a fény, s főleg azt, hogy ezt tettekben, cselekedetekben, viselkedésben meg is tudjuk élni. Az otthon tisztasága, az ajándékozás öröme, a családi béke, a közösségi ünneplés, a szeretet jelenléte, a lélek megannyi megnyilvánulása épp „az emberi arcunkat” vetíti előtérbe. Az igazi kihívás számunkra az, hogy ezt hogyan tudjuk állandóvá tenni!? Ebben pedig

számunkra, keresztény embereknek, nagy segítséget nyújt Jézus tanítása. Olyan ember-közeli elveket fektetett le és próbált megértetni és elfogadtatni, melyeknek inkább megközelítése volt újszerű, mintsem mondanivalója. Időnként ezek gyakorlati megélése és alkalmazása hoz minket is nehézségbe, rontja meg azt az „összhangot”, melyet karácsony környékén tulajdonképpen alkalmazni és megélni tudunk. Az „összhang” megélésének csírája tehát bennünk van, rajtunk áll, hogy ezt felszínre tudjuk hozni! „Fény legyen a sötétségben” – felhívás számomra példaértékű: a személyes példa, a beszédnek ereje, a lelki-ember megközelítés, az igazi ének megélése számomra életforma, melyet az év minden napján igyekszem megvalósítani..., s nemcsak karácsonykor.

KOPPÁNDI-BENCZÉDI ZOLTÁN

• **Karácsony egy varázslatos ünnep, és egyben egy lehetőség is.** Akkor is szép, ha csak a naptár által jelzett két-három napig tart. Különleges, mert a kinti hidegből az otthon melegébe menekülünk, mert a naponta különböző utakon

járó családtagok egymással töltenek néhány órát, mert az istentiszteleteket legtöbbször elkerülő hívek közül is sokan a templomba vágnak.

De az ünnep ragyogó, varázslatos felszíne alatt a lehetőségek végtelen mélysége van. Énekeinkben, imádságainkban, szokásainkban, az ünnepi hagyományokban az emberségesebb vagy istenibb világról vallunk, s arról, hogy erre a világra vágyunk mindannyian. Hogy ez a világ megvalósuljon, hogy annak megvalósulását szolgáljuk mi is, ahhoz karácsonyunk elő- és utóélete is kell legyen. Előélete az advent, a készülődés, a test és a lélek megtisztítása a felgyülemlett salaktól. Utóélete pedig az, ha a karácsonyi varázs forrássá válik, melyből naponta merítünk.

Jézus nagyságát abban látom, hogy senkinek nem mondott végleges nemet, hanem minden ember számára az igen lehetőségét villantotta fel. A bűnösnek, az ellenfélnek, az elbukottnak, a tévelygőnek, Péternek, Júdásnak, Pilátusnak, gyilkosainak – mindenkinek igent mondott. Ezt a példát nehéz követni, ezt az utat nehéz járni, de ez annak a világnak a kulcsa, amelyre vágyunk. Ma túl sokszor mondjuk, hogy nem: nem lehet, nincs időm, nem érdekel, nem bocsátok meg, nem beszélek veled. A *nem* olyan, mint egy bezáródó ajtó, egy felemelkedő fal, szögcsodrák kerítés. A sok *nem* feldarabolja emberi kapcsolatainkat, és kilátástalan labirintussá válik az életünk.

Karácsonykor mondjunk igent. Nyissuk az ajtókat, döntsük a falakat, számoljuk fel a kerítéseket. Így lesz szép és áldott az ünnepünk.

A hétköznapokban is Jézus példáját követve mondjunk egyre többször igent. Keressünk megoldásokat, szakítsunk időt, érdekeljen, bocsássunk meg, beszéljünk egymással. Így lesz szép és áldott az életünk.

SZABÓ ELŐD

A Nemzetközi Unitárius Vasárnap hozadékának értékelése

Közösségtől... közösségig

GYERŐ DÁVID

• Az év elején az Egyházi Képviselő Tanács határozatával március utolsó vasárnapját a nemzetközi unitárius közösség ünnepnapjává nyilvánítottuk. A magyar unitáriusok gyakorlata, hogy hitünket a világ más tájain is megélt testvéreinkkel való közösségünket megünnepeljük, a 20. század elejére tekint vissza. Előbb az unitárius és szabadelvű keresztények szervezeteinek keretében (amely a mai IARF jogelődjé volt), majd az egyesült államokbeli unitáriusokkal kiépített testvér-kapcsolatokon keresztül elődeink már korábban megtapasztalták a hitünk sokféleségéből áradó gazdagságot. Amikor pedig az egyházellenes rendszerek szorításában „hivatalosan” nem lehetett megélni e kapcsolatokat, a nemzetközi közösség akkor is sokféle módon talált lehetőséget arra, hogy évtizedeken át számon tartson minket, és segítségünkre legyen.

Idén, a március 30-án tartott Nemzetközi Unitárius Vasárnap a magyar unitárius emberek számára újra lehetőséget teremtett arra, hogy a világon máshol élő unitáriusok közösségének valóságát megérezze, és általa saját unitárius öntudatát erősítse. Az Unitárius Univerzalista Nemzetközi Tanács (ICUU) ernyője alatt manapság összesen mintegy félmillió unitárius él közel harminc ország különböző kultúrájában. Mindannyiunkat egybekapcsol a közös vagy hasonló értékeink iránti kötődésünk, illetve a másságok elfogadására irányuló természetes nyitottságunk és szeretetünk.

A Nemzetközi Unitárius Vasárnap a magyar unitárius emberek támogatását is kérte ahhoz, hogy nemzetközi közösségünk erősödjön és gazdagodjon. A világon egy

pár ősi unitárius egyházszervezet ereje elfogyott és szolgálata lankadt, mások újonnan alakultak, energiájuk és érdeklődésük növekedőben van. Mindkét tábornak szüksége van hittestvéri odafigyelésünkre, tapasztalatunkra és tudásunkra! Ezért kértük egyházunk tagjait, hogy az istentiszteleten való jelenlétünkkel és a perseyes adakozásban való fokozott részvételünkkel is támogassuk nemzetközi unitárius közösségünket! Az adakozás egy világszinten végzett gyűjtés részévé lett, amelynek bevételét az ICUU a leginkább szükségben levő unitárius közösségek megsegítésére fordította.

A **Székelyudvarhelyi Egyházkörben** összesen 1930 lej gyűlt össze, ebből Homoródalmás 500, Homoródszentpéter 300, Recsenyéd 200, Csíkszereda 150, Oklánd 105, Gyergyószentmiklós 100, Homoródjánosfalva 100, Székelyderzs 100, Homoródkarácsonyfalva 75, Városfalva 50, Gyepes 50, Székelymuzsna 50, Kénos 50, Abásfalva 50, Homoródkeményfalva 50 lejt adományozott. A többi helyről nem érkezett jelzés vagy adomány e célra.

A **Kolozs-Tordai Egyházkörben** összesen 1679 lej gyűlt össze, ebből Kolozsvár-Belváros 400, Alsófelsőszentmihály 200, Kolozs 200, Torda 125, Észak-Erdélyi Szórványegyházközség 100, Mészáros 100, Nagyenyed 85, Nagyvárada 80, Torockó 67, Magyarországi 60, Kolozsvár-Írisz 50, Szind 50, Csegez 50, Petrozsény 50, Kövend 42, Kolozsvár-Monostor 20 lejt adományozott. A többi helyről nem érkezett jelzés vagy adomány e célra.

A **Székelykeresztúri Egyházkörben** összesen 1440 lej gyűlt

össze, ebből Székelyszentmihály 200, Kobátfalva 200, Bencéd 200, Korond 150, Kadács 140, Csehétfalva 100, Tordátfalva 100, Siménfalva 100, Csekefalva 50, Kede 50, Medesér 50, Firtosmartonos 50, Firtosváralja 50 lejt adományozott. A többi helyről nem érkezett jelzés vagy adomány e célra.

A **Háromszék-Felsőfehéri Egyházkörben** összesen 1360 lej gyűlt össze, ebből Sepsiszentgyörgy 300, Brassó 150, Bölön 100, Vargyas 100, Alsórákos 50, Árkos 50, Barót 50, Felsőrákos 50, Fogaras 50, Datk 50, Kőhalom-Homoród 50, Kőkös 50, Nagyajta 50, Olthévíz 50, Sepsikőröspatak 50, Sepsiszentkirály-Botfalva 50, Szentivánlaborfalva-Kézdivásárhely 50, Ürmös 50, Kálnok 10 lejt adományozott. Az egyházkör minden egyházközségéből érkezett valamennyi adomány e célra!

A **Marosi Egyházkörben** összesen 755 lej gyűlt össze, ebből Marosvásárhely-Kövesdomb 177, Marosvásárhely-Bolyai téri és Szentgerice 150–150, Jobbágyfalva 80, Bözöd 50, Szabéd 50, Nyárádgálfalva 30, Marosszentgyörgy és Nyomát 20, Nyárádszentlászló 15, Ikland 13 lejt adományozott. A többi helyről nem érkezett jelzés vagy adomány e célra.

A **Küküllői Egyházkörben** összesen 492 lej gyűlt össze, ebből Ádamos 110, Magyarsáros 71, Dicsőszentmárton 60, Segesvár 51, Küküllődombó 50, Harangláb 50, Szőkefalva 50, Désfalva 30 és Pipe-Szásznádas 20 lejt adományozott. A többi helyről nem érkezett jelzés vagy adomány e célra.

Egyetemes egyházunk erdélyi részéből ez alkalommal összesen 7656 lej gyűlt össze, a Magyarországi Egyházkerületből a Budapesti Unitárius Egyházközség 15 000

forintot, Miskolc 5000 forintot adományozott.

A gyűjtést a kedvezményezetek felé továbbító ICUU vezető tanácsa nevében minden hozzájárulást hálásan megköszönök! Külön elismerésem azon egyházközségek előjárói iránt, akik a gyűjtést komolyan vették, és nem csak kértek a hívektől, hanem adtak is – magyarázatot, tájékoztatást, biztatást, lelkesítést.

Visszatekintő

2014 egy eredményes esztendő volt az ICUU küldetésének teljesítésére nézve. Januárban New Yorkban sikeres közgyűlést tartottunk 150 résztvevővel, amelyet hangulatos nemzetközi lelkészi konferencia követett – magyar unitárius vonatkozásban mindkettőn erőteljes képviselőket vonultattunk fel, összesen tizenkét küldöttel. Márciusban Anglia két unitárius egyházköri konferenciáján tematikus műhelymunkát vezettünk a multikulturalitásról. Áprilisban a két alkalmazott – a programvezető és az igazgató – Afrikába utazott, Burundiba és Kenyába, vezetőképző tanfolyamot tartani világiak számára. Májusban az igazgató Erdélybe látogatott, az elnökkel való intenzív tervezői munkára, egyúttal a kolozsvári belvárosi templomban szószéki szolgálatot is végzett. Júniusban az amerikai Unitárius Univerzalista Egyház főtanácsi ülésén erős nemzetközi képviselőt jelent meg, az ICUU esti fogadást

adott, adományszervező ülést tartott, és tájékoztató számadást mutatott be. Júliusban az afrikai területi kapcsolattartó Dél-Afrikában részt vett az ottani unitáriusok éves közgyűlésén. Augusztusban az igazgató az Angliában tartott IARF-kongresszuson számolt be az unitárius szervezeti formálódás sikereiről. Szeptemberben az európai tagszervezetek küldötteinek éppen Kolozsváron szerveztünk eredményes vezetőképzőt, a PTI Unitárius Kar tanárai szakszerű hozzájárulásának is köszönhetően.

E hangzatos programok mellett természetesen sok más irodai, képviselői, szervezői, alkotói és egyéb szellemi munka is folyt. Többek között a nemzetközi unitárius honlapot portállá alakítottuk át, világhálós istentiszteleti teret nyitottunk spanyol nyelvű liturgia számára, francia nyelvű mentorságot hoztunk létre kanadai és amerikai szakértőkből a frankofón afrikaiakkal való kapcsolatra, az afrikai tagedyházakat földrészi együttműködésüket segítő koalícióba rendeztük. A testületi döntéshozás hatékonyságának növelésére szakmai tanácsadó segítségét szerveztük be. A szervezeti átalakulás terén nagyobb méretű változások előkészítésére kormányzati munkacsoportot hoztunk létre. Végül, a pénzügyi források előteremtésére és általában a pénzügyi helyzet erősítésére adomány-szervezői szakértő tanácsait kértük, és sok tagedyházra, illetve rendezvényre kiterjedő gyűjtési tevékenységet végeztünk.

Új évi tervek

2015-re az ICUU megalakulása 20. évfordulójának méltó megünneplését tervezzük. Ezt nem egyetlen nagy nemzetközi rendezvény keretében képzeljük el, hanem a tagedyházak éves csúcseményének részeként. Így kerül sor a nyár folyamán Erdélyben is a Főtanács ülése alatt az ICUU húszéves szolgálatát méltató programra.

Emellett számos tennivaló szolgálja majd a nemzetközi unitárius szükségleteket: Indiában vezetőképző iskolát nyitunk, és az ottani unitárius alapító, Hajom Kissor Singh születésének 150. évfordulóját ünnepeljük. Afrikai tagedyházaink lelkészjelöltjeinek előkészítő bevezető képzést tartunk Kenyában. Egy-egy földrészen a területi munka egybehangolásának céljával regionális irodákat indítunk be, próbajellelleggel Afrikában és Dél-Amerikában. A vezetőtanács Hollandiába utazik, hogy a 2016-ra tervezett közgyűlés és nemzetközi konferencia szervezési feltételeit megvizsgálja.

A Nemzetközi Unitárius Vasárnap március 29-i megünneplésére 2015-ben is felhívás érkezik majd. A mikéntre nézve pedig segítség is társul a kéréshez, egyfelől az istentisztelet keretében hasznosítható üzenettel, másfelől azt követően, szeretetvendégségen nyújtható információ formájában.

az élő hit írott tükré

Tartsa szem előtt a vallást!
Fizessen elő
az Unitárius Közlönyre!

Felhívás előfizetésre

Az Unitárius Közlöny a 2015-ös esztendőben is havi rendszerességgel jelentkezik.

Ára:

– **egész évre előfizetők** számára **24 lej** (2 lej/példány);
– **szabadárusításban: 2,50 lej/példány** (12 példány ára 30 lej).

Előfizetni a helyi egyházközségek lelkészi hivatalában lehet, a lap túlsó oldalán található előfizetési szelvényen.

Határidő: 2015. január 31.

Előfizetőink között 3 db 100 lej értékű egyházi kiadványcsomagot sorsolunk ki.

100 éves a Berde Mózes Unitárius Gimnázium főépülete

2014. november 9-én került sor Székelykeresztúron a Berde Mózes Unitárius Gimnázium főépülete megépítésének 100 éves évfordulójára.

Az ünnepség délelőtt tíz órakor kezdődött a timafalvi temetőben, ahol Pap Mózes igazgató sírjánál Andrási Benedek aligazgató köszöntötte a jelenlevőket, majd a sírra koszorút helyeztek el: Pap Zsófia, az egykori igazgató unokája; Bálint Benczédi Ferenc püspök és Kovács Sándor teológiai tanár a Magyar Unitárius Egyház nevében; Moldován József parlamenti képviselő; valamint Varró Margit, a Berde Mózes Unitárius Gimnázium igazgatója.

Koszorúzás Pap Mózes igazgató sírjánál

A 11 órától kezdődő istentiszteleten Bálint Benczédi Ferenc püspök végezte a szószéki szolgálatot, majd id. Szombatfalvi József székelykeresztúri lelkész köszöntője után a concordi (Amerikai Egyesült Államok, MA) és székelykeresztúri egyházközi kórusok közös fellépésére került sor.

Az ünnepség a Gimnázium főépületében folytatódott, ahol Varró Margit igazgató és Szombatfalvi József elhelyezték Fekete János igazgató fényképét a néhai igazgatók arcképei sorában. Lászlóffy Pál, a Romániai Magyar Pedagógus Szövetség (RMPSZ) tiszteletbeli elnöke és Burus-Siklódi Botond, az RMPSZ el-

nöke átadták az RMPSZ Országos Elnöksége által Fekete Jánosnak post mortem adományozott Ezüstgypár-díjat felelősségteljes, önzetlen oktató-nevelő munkája és kiemelkedő közéleti tevékenysége elismeréséért.

Ünnepi istentisztelet a székelykeresztúri templomban

A zsúfolásig megtelt Balázs Ferenc Díszteremben köszöntő beszédekkel mondtak: Varró Margit igazgató; Bálint Benczédi Ferenc püspök; Bartolf Hedwig, Hargita Megye főtanfelügyelője; Burus-Siklódi Botond, aki az Országos Elnökség nevében Díszoklevelet adott át az évforduló alkalmából. Pap Zsófia, a gimnázium főépületét építtető Pap Mózes igazgató unokája pedig megható beszédben köszöntötte a jelenlevőket.

Kovács Sándor egyháztörténész az elmúlt száz év kiemelkedő eseményeiről tartott előadást.

Lakatos Sándor lelkész-vallásstanár a gimnázium főépülete földszintjén megnyitott iskolatörténeti kiállítás fényképanyagát ismertette, majd a Székely-Tiboldi Anikó és Lukács Éva magyar irodalom szakos tanárok által összeállított emlékműsort a IX. osztályos diákok mutatták be a Lakatos Sándor által irányított zenekar kíséretében.

Az ünnepség a Vadrózsák Néptáncgyűttes fellépésével zárult.

Minden résztvevőnek köszönetet mondunk a közös, tartalmas ünneplésért!

ANDRÁSI BENEDEK

✂ Előfizetési szelvény ✂

Egész évre megrendelem az Unitárius Közlönyt:

Név
Település
Cím

Amennyiben a településen nincs lelkészi hivatal, az előfizetési szelvényt kérjük a szerkesztőség postacímére elküldeni.

UNITÁRIUS KÖZLÖNY SZERKESZTŐSÉGE:
400105 Cluj-Napoca,
B-dul 21 Decembrie 1989 nr. 9.

**Áldott karácsonyi ünnepeket
és boldog új esztendőt
kíván minden Olvasónak
az Unitárius Közlöny szerkesztősége**

Ezer zarándok Déva várában

A Magyar Unitárius Egyház és annak ifjúsági szervezete, az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet (ODFIE) 2014. november 8-án közösen szervezte meg a *Dávid Ferenc emlékzarándoklat* tizenhetedik kiírását.

A különböző erdélyi és magyarországi településekről szombat délután ezer zarándok érkezett Dévára. A hegy lábánál történt gyülekezés után a zarándokcsoportok felvonultak a dévai várba, ahol 1579 novemberében Dávid Ferenc unitárius egyházalapító püspök vértanúságot szenvedett. A várbeli ünnepség alkalmi istentisztelettel kezdődött, amelyet Lőrinczi Levente kissolymosi, Major László datki, Molnár Imola nagyváradi és Nagy-Mátéfi Tímea énlaki lelkészek közösen tartottak. Ünnepi beszédükben olyan értékekre irányították a figyelmet, amelyek évszázadok óta a magyar unitárius közösség megtartó erői.

Az istentiszteletet követő köszöntő beszédek sorát Bálint Benczédi Ferenc püspök nyitotta meg. Őt követte Kovács István, a Magyar Unitárius Egyház közügyigazgatójának beszéde, majd az amerikai egyesült államokbeli Concordból érkezett zarándokok részéről Rodger Matlaga üdvözölte a magyar hittestvéreiket. Ezután Csulák Péter konzul Magyarország kolozsvári főkonzulátusának képviseletében köszöntötte a zarándokokat, a helybeli önkormányzat részéről pedig Pogocsán Ferdinánd Zoltán önkormányzati képviselő

osztotta meg ünnepi gondolatait. A köszöntések sorát Koppándi-Benczédi Zoltán, a Délnyugat-Erdélyi Unitárius Szórványegyházközség lelkésze zárta.

Az üdvözlő beszédek után a Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Karának hallgatói alkalmi várjátékot mutattak be, majd fáklya- és gyertyagyújtás közben a résztvevők koszorúkat és virágokat helyeztek el Dávid Ferenc emlékcéllájában.

A zarándoklat egyik színfoltja a szervezők által meghirdetett gyermek-rajzpályázat eredményhirdetése volt. A *Kedvenc jézusi példázatom* tematikájú pályázati kiírásra Kárpát-medence különböző településeiről 192 pályamunka érkezett, amelyeket a zarándokok a várban tekinthettek meg. Az eredményhirdetésre a dévai sportkollégiumban került sor gyerekek és ifjak részvételével. Eközben a felnőtt zarándokok a dévai unitárius imaházban zárták a rendezvényt, ahol betekintést nyerhettek a szórványegyházközség életébe, és meghallgatták a nagyajtai Áfonya citeragyűttes előadását.

Isten áldása legyen az áldozatvállaló egyházalapítók alkotásán és a rájuk emlékező, mindenkori zarándokok életén!

Kolozsvár, 2014. november 10.

A Magyar Unitárius Egyház Főhatósági Hivatala és az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet Elnöksége

Gyepesiek Vargyason

Egyházközségünk egyik fontos tevékenysége a testvérkapcsolatok létrehozása és fenntartása. A vargyasi egyházközség a gyepesi gyülekezettel került kapcsolatba az idei év elején. Az a célunk, hogy egymás közelségébe kerülve egymást jobban megismerjük, s biztassuk egymást, mint ahogyan a testvérek szokták, ha rég nem találkoztak. Közös unitárius hitünk adja a kiindulás éltető forrását, s a sok újdonság, mely a kapcsolatfelvétellel jár, biztosítja a kölcsönös érdeklődés életbentartását.

Idén a vargyasi fiatalok március 15-i ünnepi műsorral látogatták meg a gyepesi egyházközséget. Folytatásként november 16-án láttuk vendégül a gyepesi egyházközség dalárdáját, amely nemrég alakult meg, és akik számára jó alkalom volt bemutatkozni a vargyasi templomban.

Előzetesen úgy döntöttünk, hogy idén közösen tartjuk a Dávid Ferenc-emlékűnnepet, még emlékeztetesebbé téve azt. Közösben összeállítottunk egy műsort, amelyet az áhítat után mutattunk be a híveknek. Alkalomhoz illő versek hangoztak el a szeretet-iskolások részéről, majd a konfirmandusok mártír püspökünkről szóló összeállítást mutattak be. A vargyasi

dalárda előadásában felcsendültek a november 15-i dalok. Ezt követte a gyepesi dalárda fellépése egy verssel és népdalokkal. Díszes székelyruhájukban nagyon jól mutattak vendégeink.

A templomból kijövet ünnepi menetben jutottunk el a milleniumi gesztenyesor alatt létrehozott kopjafaparkhoz, ahol egy vargyasi és egy gyepesi fiatal megkoszorúzta a Dávid Ferenc-kopjafát. Az emlékünnepe a unitárius induló felcsendülésével zárult:

„...Munkára hív, serkent a vágy,
követni Jézusunk szavát.
Egy Istenünk vezérelj,
szent kezed óvjon a bajtól,
igaz ügyünket győzelemre vidd,
előre együtt, előre mind,
felénk egy boldogabb kor int...”

Ezután vendégeinket a dalárda tagjai által készített közébdre hívtuk. Ismerkedéssel, beszélgetéssel folytatódott a találkozás, majd a gondnok vezetésével falunézésre invitáltuk a gyepesieket.

Találkozásunk, ünneplésünk felemelő volt, és az együvé tartozás érzését erősíti. Ezután már ismerősként köszöntjük egymást. Viszontlátásra, kedves gyepesiek, és Isten áldjon!

ANDORKÓ ROZÁLIA

Tiszteletbeli Székely-találkozó a Homoród mentén

Felemelő és megható ünnepi pillanatok részesei lehettek mindazok, akik részt vettek október 19-én az Oklándi Unitárius Egyházközség által szervezett Tiszteletbeli Székely-találkozón és a Homoródmenti Hagyományőrző Hannover huszárok zászlószentelésén. Az oklándi fúvószenekar toborzójára gyülekeztek a falu bejáratánál, akik jelen akartak lenni a Magyar Országgyűlés házelnöke, dr. Kövér László és neje fogadásán.

Kövér Lászlóné Bekk Mária zászlóánya hímzett szalagot köt a zászlórúdra

A huszárok köszöntötték az érkező vendégeket, és a falun átvonulva lovas kocsin érkezett meg a népes gyülekezet az Isten hajlékába. Az istentiszteleten a szószéki szolgálatot Kovács István közügyigazgató végezte. Ezt követően Szász Jenő, a Székelyudvarhelyért Alapítvány elnöke köszöntötte a Tiszteletbeli Székelyeket és az új jelölteket. A díszoklevelet, az emléklapkettét és a kitűzőket Szász Jenő, Kelemen Levente helyi lelkész, valamint Bartha Dénes gondnok adták át az ünneplőeknek.

Az ünnepség második részében Miholcsa József, a Marossárpataki Mátyás Huszárezred parancsnoka szólította eskütételre a Homoródmenti Hagyományőrző Hannover Huszárokat (4H). A templom padjaiban az emberek szemében könnyek csillogtak, amikor a 15 huszár együtt tette le a fogadalmat. Az eskütétel után a huszárhagyományokhoz híven a szögek beverése következett a zászlórúdba. Elsőként Kovács Istvánt szólították, aki az egy Isten nevében verte be a szöveget, majd dr. Kövér László lépett a zászló mellé, és a nemzet nevében verte be a második szöveget. Őt követte Szász Jenő a Nemzetstratégiai Hivatal nevében, majd Wetzels Tamás államtitkár a Nemzetpolitikáért Felelős Hivatal nevében, Zsigmond Barna Pál főkonzul a csíkszeredai Főkonzulátus nevében, Teremi László polgármester a testvértelepülés nevében, Bánya Gábor országgyűlési képviselő a magyar országgyűlési képviselők nevében, Vágó Ferenc a tiszteletbeli székelyek

nevében, Miholcsa József ezredes a Katonai Hagyományőrzők nevében, Kádár László ezredes a tiszti kar nevében, Simó Sándor esperes a legénység nevében, és végül Kelemen Levente, a 4H kapitánya a csapat nevében verte be a tizenkettedik szöveget. Az ünnepély következő mozzanataként a zászlóánya, dr. Kövér Lászlóné Bekk Mária felkötötte a zászlórúdra az általa hímzett szalagot, majd megosztotta az egybegyűttekkel ünnepi gondolatait: „...Ez alatt a zászló alatt egy új nemzedék új közössége gyülekezik, hogy átvéve apái és anyái örökségét, megvédje és gyarapítsa mindazt, ami a miénk, és ami fontos mindannyiunknak. Nagy feladatra vállalkoznak, akik ez alá a zászló alá állnak: huszárok akarnak lenni. Huszárnak lenni az egyik legnagyobb tisztesség a nap alatt. Azt mondják, hogy a jó Isten széles jó kedvében teremtette a huszárt.”

Ezek után a csapatok a zászlók összeérítésével befogadták az új zászlót. A zászló megáldása után dr. Kövér László köszöntötte a Tiszteletbeli Székelyeket, a huszárokat és az ünneplő gyülekezetet. Beszédében megköszönte, hogy: „Itt, Oklándon nemcsak őrzik és éltetik, hanem teremtik is a magyar hagyományokat. Hagyomány nélkül ugyanis nincs közösség, közösség nélkül pedig nincsen emberhez méltó, élhető jövő.” Rámutatott továbbá arra, hogy: „Minden magyar ember és minden magyar közösség teljesítményére szükség lesz, azért, hogy a Homoródmentétől Budapestig elégtételt tudjunk szolgáltatni azoknak, akik nehéz időkben előttünk jártak, és bizonyosságot tudunk adni azoknak, akik a jövőben nyomdokainkba lépnek. Annak elégtételét, hogy elődeink áldozatai nem voltak hiábavalóak, annak bizonyosságát, hogy utódaink számíthatnak egymásra, hogy minden magyar felelős minden magyarért.” Végezetül Kelemen Levente helyi lelkész az 5Móz 30,19 versével az élet és az áldás választására buzdította a jelenlevőket.

A templomi rendezvény a Művelődési Házban közbeállással folytatódott, amelyre az oklándi asszonyok készítettek a hagyományos ételeket. Az ételek elfogyasztása közben Berecz András mesemondó, a Nyírség táncgyűttes képviselői, valamint a Bakator zenekar szórakoztatták az ünneplőket.

KELEMEN LEVENTE

BÓBITA

Egy mesében vagyunk

SZALAY
ZSUZSANNA

Mire ez a lapszám a kezébe kerül, Olvasóm, mi már a mesében leszünk. Újra!

Az adventi időszak kezdetével az éj leple alatt, nesztelen surrannással belopakodik hozzánk a Csoda. A lakás falain eddig ismeretlen okokból üresen árválkodó szegekre, eddig fel nem fedezett akasztókra egy éjszaka leforgása alatt felkuporodnak a csillogó tobozok, girlandok, ünnepi díszek. Mikulás, rénszarvas és hóemberek hagyják ott képmásaikat az ablaküvegen, kis mécsesek tolakodnak az ablakpárkányon, útjelzőként a Váravártnak.

Az adventi naptár a semmiből csak úgy ripsz-ropsz, felfeszül a falra, zsákocskái pirosan, duzzadtan feszítenek, bennük a reggelik nagy riválisaival: a cukorkákkal és csokikkal.

A koszorúkészítésbe már mi is beszállunk, kicsit igyekszünk tehermentesíteni őt, hogy még maradjon energiája a sok repkedésre a nagy napon. Hajtogatunk, ragasztunk, szurkálunk, díszítünk. A lángokban is gyönyörködnek, erre rendelkezésemre áll pár másodperc, ugyanis a kifújásukért nagy a dulakodás, versengés.

Hogy a (nép)költészet (gyerek-) szájhagyomány útján terjed, arra még a suliban megtanítottak, ezt most folyamatában is megtapasztalom. „Rendőr az angyal, eljött hozzátok...” éneklí Örs fiam, miközben tologatja autóit.

– Mivel, kocsival?! – kérdezi Anna gúnyosan, és a kuncogás már kezd gúnyolódássá duzzadni, aztán felsóhajt a sokat megéltek fölényével: – Oh, karácsonyi életem!

Innen tudom meg, hogy ilyen is van neki...

Az udvaron kergetjük a hullahót, remélem, hogy, mire ezt olvasod, lesz is, amit fogjunk.

Ha nem, akkor megint járdatél, fűtél, levéltél, ahogy Anna sumáztta egyik hóhiányos téli sétánk alkalmával.

Valami fényeset látott ellibbenni egyik reggel az ablakunk sarkában, mire, végre valahára, a kívánságlista is eltűnt. Mi tagadás, köztünk szólva, órát nem lehetne a libegő hajú után igazítani, előfordult bizony, hogy ott rostokolt a levél egy-két napig az ablakban, mire a címzettnek leesett a tantusz. De teljesen megértjük, szégyent, annyi sok a dolga, ezért szoktunk segíteni neki a mézeskalácsdíszek elkészítésében. Ez az

akció átlagosan négy napot vesz igénybe nálunk, kezdve a hozzávalók, főként a liszttel való ismerkedéssel, homokozással, röptetéssel, befejezve a cukormáz tapadási képességének az ablaküvegen való tesztelésével.

Kicsi segítőtársaim munkája nagyjából ennyiben kimerül, a „mikorjönazangyal?” kérdés gyakorisága a nagy nap közeledtével a kezdeti napi ötről az ötszázszorosára növekszik. Estére, mire a napi izgalmak súlya elterül a szempilláikon, Anna bizonyosságot várva még leellenőrzi munkahipotézisét:

– Anya, mi egy mesében vagyunk?

Igen, abban vagyunk, és abban is maradunk, néha kizökkenünk, de, ilyenkor adventben újra magunkhoz térünk, sürgünk-forgunk, varázsolunk izgalmat, várakozást, örömet, csodát.

Hiszem, ha valaki ünnepet készít valakinek, az a libegő hajúnak egyenes ágú leszármazottja, minimum unokája.

Nem, nem láttam őt, így igaz – legalábbis nem emlékszem. De titokzatos röpködésével áthatotta egész gyermekkoromat.

Anna viszont látta, és én hiszek neki.

„A humor Isten ajándéka” (Báró József)

„Mint két jó ökör”

Áldás, ha a szomszédok jó barátságban vannak egymással. Szomszédok és jó barátok voltak M. Zsiga és L. Mócsi. Előbbi esperes a székelkeresztúri egyházköriben, utóbbi – lévén fiatalabb – körí jegyző. Zsiga bácsi kibúcsúzóján magam is, mint abból a körből való, részt vettem.

Mózes az ő öreg barátját ezekkel a szavakkal köszöntötte: „Valamikor téged mint esperest Sádri Ma-

tyi bácsi a közös vacsorán – harangozó létére – ilyen szép szavakkal köszöntött:

– Az Isten áldja meg az esperes úrnak azt a szürke fejét!

Én meg hozzáteszem, hogy ne csak a szürke fejedet, hanem egész életedet áldja meg az Isten, s jutalmazzon meg még számtalan évekkel sok-sok jószágodért, baráti szeretetedért, s azért, hogy mint két jó ökör a járomban, mi is úgy végezhetjük együtt itt a szomszédban s az egyházköriben a munkát.”

LŐRINCZI KÁROLY

Első világháborús megemlékezés Datkon

MAJOR LÁSZLÓ

• Mire a falevelek lehullanak, győztes katonáim itthon lesznek! – ezzel a mondattal küldte háborúba katonáit II. Vilmos német császár 1914 nyarán. Meg volt győződve arról, hogy néhány hónap alatt véget érnek a hadmozdulatok. Nem számolt négy évig tartó véres küzdelemmel, mely közel 15 millió ember életét követeli. Könnyezve búcsúztatták férjeiket, fiaikat az aszszonyok, bízva Isten gondviselésében, hogy visszatérnek a harcterről. A datki asszonyok is siratták övéiket, meggyászolták azokat, akik nem tértek haza. A datki temetőben három márvány sírkő örökíti meg a fájdalmat, hogy a háború tőlünk is követelt áldozatot.

Hálát adhatunk, hogy ilyen kevesen estek el a háborúban? Vajon volt-e még vesztesége a falunak az első, illetve a második világháborúban? – tettük fel a kérdést. „*És kerestek engem és megtaláltak, mert teljes szívetekből kerestek engem. És megtaláltak engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból, és összegyűjtlek titeket minden nemzet közül.*” (Jer 29,14) Jeremiás próféta erőt adó sorai indítottak a kutatásra, hogy feltárjuk minél pontosabban, hány datki katona vesztette életét a világháborúkban.

Korábban csupán a közemlékezés őrizte a világháborúkban elesettek emlékét. Az anyakönyveket, írott forrásokat átlapozva, a falu idős embereit megkérdezve sikerült feltárni a múltat. Kutatásaink eredményeként 35 datki katona nevét tudtuk felsorolni. Az első világháborúban tizenhét unitárius, tíz ortodox vallású, a második világháborúban hat unitárius, két ortodox hiten levő datki személy esett el.

A datki egyházközség keblitanácsa 2014. november 9-én, vasárnap 14 órától az Első Világháború kitörésének századik évfordulója alkalmából emlék-istentiszteletet szervezett. Az emlék-istentisztelet keretén belül a templom udvarán kopjafaavatásra került sor az Első, illetve a Második Világháború hősi halottai emlékére.

A környéken ismert bazaltkőből megtervezett talpazatra Czírkák Mihály helyi faragómester által készített, helyi motívumokat őrző kopjafa került, valamint fémplaketten örökítettük meg a huszonhárom magyar és a tizenkét helyi román elesett hősi halott nevét.

Az emlék-istentiszteleten imát mondott Kovács István sepsiszentgyörgyi unitárius lelkész, a Magyar Unitárius Egyház közügyigazgatója, Major László helyi lelkész prédikált; kopjafaavató beszédet mondott Szén Sándor siménfalvi unitárius lelkész, amelyet a kopjafa leleplezése, majd az elesett katonák neveinek felolvasása és szavalatok követtek. A datki férfiak katonanótákkal tisztelegtek a háborúkban elesettek

emléke előtt, és zárásként Török István olthévízi lelkész, a Háromszék-Felsőfehéri Egyházkör esperese mondott áldást.

Az ünnepséget szeretetvendégség követte, a tanácsteremben megtekinthető volt a háborús időket megőrkítő képkiállítás, amely képeket a háborúban elesett, illetve azt megjáró katonák hozzátartozóitól gyűjtöttünk össze, valamint Márkos Ervin kőhalmi unitárius lelkész első világháborús tárgyi emlékekből álló értékes kiállítása, amelyet részletesen be is mutatott.

Száz, illetve hetven év távlatából leróttuk tiszteletünket azon katonák emléke előtt, akiknek a szülőfalutól távol levő sírján sosem állt fejfa, akiknek sírján talán sosem volt virág.

Az emlékező szívek ismét megdobbantak, amikor felelevenedtek a háborús emlékek, történetek, amikor újra elhangzott a búcsúlevél:

„Édes anyám, édes bátyám!

Elindultam, itt az óráim, gyászkenőt köss, édesanyám. Sírva gondolj mindig reám, most megyek az orosz földre, ki a közös temetőbe. Jere ki hát a vonathoz, mert távozáskor fáj a lelked, nézd meg egyszer még gyermeked, vége van az együttlétnek, veszni már a szülőföldnek. Most utolsó volt már a távozásom, nincs szerencsém, sem boldogságom, vesznem kell most a csatákon, sose látsz meg Dakkfalvába. Én minden jót elfeledek. Istentől óhajtok nektek csak jót. Búcsúzásom keserves itt. Mennem kell, merre Isten segít, mint az állat vágóhídra, írom esztet nektek sírva. Szervusztok, ti jó szüleim, könnyben visznek már szemeim.” (Lukács Mihály eltűnt katona levele)

A datki ember lelke megnyugvásra talált, hogy közös kopja, fejfa tiszteleg minden hősi halottja emléke előtt, és hálát adhat Istennek, hogy erőt adott a nevek összegyűjtéséhez, és azért, hogy száz év távlatából, lélekben, mire a falevelek lehullottak, katonáink haza jutottak.

HITFORRÁS

Megváltó született

SZÉKELY KINGA RÉKA

Segítség. A megváltás segítség jelent. Isten megsegíti az embert. Megváltót küld. A megváltó leveszi rólunk terhünket, vagy segít elhordozni azt. Terhünk a fájdalmunk, a tévedésünk, a bűnünk, a szükségünk. A Bibliából azt tanuljuk, hogy Jézus a megváltó. Ő segít feldolgozni azt a sok történetet, ami életünk során ránk nehezedik. De hogyan? Egyes keresztény felekezetek szerint a megváltás abban áll, hogy Jézus meghalt értük a kereszten, és e tette által ő lett a megváltója mindenkinek, aki hisz őbenne.

Én is hiszem, hogy Jézus a megváltó, de nem azért, mert meghalt. Azért Jézus a megváltónk, mert életével és tanításával példát mutatott, és hitet adott. Megtanított istenszeretetre és istenfélelemre. Megtanított emberszeretetre és megbocsátásra. Megtanított az emberi méltóságra és a hitben való kitartásra. Megtanított a feltétel nélküli segítségadásra. Mi, emberek is segítünk egymáson, de nem azért, mert megváltók lennénk, hanem azért, mert elfogadtuk Jézust a mi megváltónknak, és igyekszünk méltó tanítványai lenni. Mi, emberek, az isteni megváltásnak lehetünk eszközei, de hiúság, sőt istenkáromlás azt hinni, hogy én magam vagyok a megváltó.

Ama sokak által nosztalgiával említett szocialista diktatúra éveiben Kobátfalvára egy héten egyszer hoztak kenyeret a boltba. Általában a délelőtti nyitás után hozták. Aztán a délutáni nyitásig volt időnk sorba állni. Kobátfalvára jártak a nagykadácsiak is, mivel abban az időben Nagykadácsban nem volt bolt. Egy alkalommal egy nagyon idős néni jött Kadácsból kenyérért. Én már rég kiálltam a soromat, hazavitem a kenyeret, és vígan játszottam a ház előtt, amikor a néni a hosszú sorbanállás

után végre kenyérhez jutott, aztán elindult hazafelé. Lépett kettőt, állt meg. Tette egyik kezéből a másikba a degeszre tömött szatyrot, de az nem lett semmivel se könnyebb. Sőhajtozott. Belém villant, hogy vallásórán mindig olyan történeteket hallottunk, amiknek a tanúsága az volt, hogy legyünk jók, hogy segítsünk a bajba jutottaknak. Felajánlottam a néninek, hogy hazakísérem, és hazaviszem helyette a pakkot. A néni először hitetlenkedéssel vegyes gyanúval méregetett, de hamar rájött, hogy én vagyok a pap egyik leánykája, s aztán hálával ölelt át. Kadács felé tippeve töviről-hegyire kikérdezett mindenről. A felnőtt beszélgetést én is élveztem. *Megváltás voltál nekem, kicsi angyalom*, mondta nekem, amikor a kapujához érve elbúcsúztam tőle. Akkor nem értettem. Nem váltottam meg én senkit, csak segítettem a néni, aki segítségre szorult, gondoltam.

Az Istenbe vetett hit készítet arra, hogy jót tegyünk, segítsünk. Mindnyájan testvérek vagyunk, Istennek gyermekei, tanítómesterrünk és megváltónk pedig Jézus.

Nehéz szavakba foglalni azt a meggyőződést, hogy Jézus a megváltó, mert nehéz azt is megfogalmazni, hogy vannak Jézus-lelkületű emberek, akiket a jó Isten küld a mi segítségünkre, akik Jézus példáját követik az együttérzésben és a szeretetben.

Amikor a karácsonyi jászolbólcsőben a kisdre nézek, amikor felcsendül a gyermeki dal: *Megszületett Jézus messze Betlehemben*, az én lelki szemem előtt Jézust látom, de mellette sok sok Jézus-lelkületű embert, akik közvetve vagy közvetlenül segítettek nekem abban, hogy terheimet hordozva mégiscsak boldog életet éljek.

A gyepesi szeretetotthon igazi oázissá alakult a kilencvenes évek

elején néhai Bartha Alpár lelkesítése idején. Hálósobák emeletes ágyakkal, konyha, ebédlő, fürdők, illemhelyek, egyszóval ideális egy-egy gyermektábor helyszínéül. Egy alkalommal felgyalogoltunk Homoródre metébe is, hogy ottani ismerőseinket meglátogassuk. Hazafelé jövet igencsak elfáradtunk a sokkilométeres gyaloglás után. Amint ott vonszoltuk magunkat a vadregényes úton, egyszer csak egy fogat jelent meg, méghozzá ismerős volt a fogatos, s mi mind felhuppantunk a szekérre. *A jó Isten küldte magát ide* – hálálkodtam a fogatosnak. A nagyobb gyermekeknek mindjárt megütötte a fülét a különös mondat. *Ha Isten küldte őt, azt jelenti, hogy ő a megváltó?* – kérdezték. *Isten őt választotta ki, hogy ma segítsen rajtunk, és ő elfogadta ezt a kiválasztást, ezt a küldetést* – mondtam én.

Karácsonykor mint egy meleg bársonytakaró betakar, felmelegít, megóv az a szent bizonyosság, hogy Isten mindig küld segítséget, sohasem hagy magunkra. Isten elküldte Jézust, hogy minket megtanítsen hinni, remélni és szeretni. Jézus téged is megvált, neked is segít élni, ha hiszel neki, ha megtartod tanításait.

A megváltás lényege a segítség elfogadása. Elfogadod-e Isten segítségét? Elfogadod-e azt az isteni segítséget, melyet Isten Jézus által jelenített meg az emberiségnek?

Lehet, hogy a megváltás örömet gyermekként vagy ifjúként nem érzékeljük. Lehet, hogy felnőttként azt érezzük, hogy számunkra nincs megváltás, nekünk soha nem jön segítség. Nem szégyen így érezni. Azonban tudni kell, hogy az a megváltás, ami Istentől jön, akkor is elérkezik hozzánk, ha kézzel-lábbal tiltakozunk ellene, csak azért, mert Isten szeret minket.

FOHÁSZ

„Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.” (1 Kor 13,1)

Gondviselő Istenünk!

Minden szeretetnek örök forrása vagy, mert Te vagy maga a szeretet. Mivel minket is Te teremtetél, és gyermekeidnek teremtetél, megajándékoztál életünk legdrágább kincsével, a szeretettel. Sajnos a mindennapi élet küzdelmében oly sokszor megfakul, elhalványul belénk oltott szeretetednek fénye, és helyébe az irigység, a harag érzése költözik. Kevésszer tudunk úgy imádkozni, mint Jézus, aki a szenvedések közepette is így fordult Tehozzád: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Mi is sokszor gondoljuk magunkban, hogy mikor nagyokat ütnek rajtunk, milyen jó volna nem ütni vissza, se szóval, se kézzel, hanem inkább megbocsátani, és a szeretet hangjával szólani.

Olyan jó érzés, Atyánk, Istenünk, a szeretet ünnepe felé csendesen haladva, vagy éppen a kényeszerültség határán loholva, a fellobbanó, pislákoló adventi gertyalángok fényénél egy pillanatra megállani, és e csodálatos láng melegénél a szeretet sokszor megdermedt virágait újra életre hívni.

Hálások vagyunk ezekért az adventi megállókért, és a megállókban eltöltött őszinte percekért, hisz megtanítanak egyensúlyozni, tisztán látni a fényáradatként reánk zúduló, már-már minden életterünket elárasztó reklámok világában.

Add, Atyánk, hogy imára kulcsolt kezeink szorításában, ujjaink egymásba fonódó simulásában is érezzük meg azt, hogy mi nap mint nap, a Te tenyeredben va-

**KELEMEN
LEVENTE**

gyunk, és hogy ott vagyunk a legjobb helyen. Köszönjük, hogy érezhetjük gondviselő szeretetedet még akkor is, ha oly sokszor tékozló gyermekeidnek bizonyulunk. Kérünk, add meg számunkra azt a lehetőséget, hogy önvizsgálatot tartva hibáinkat, tévedéseinket és emberi gyarlóságainkat beismerve igazi szeretet költözhessen karácsony áldott ünnepére sóvárgó lelkünkbe.

Ezekkel az érzésekkel és gondolatokkal megerősödve vezess tovább bennünket a karácsony fele vezető utunkon, hogy a szeretet ünnepéhez megérkezve boldog örömmel tudjuk mi is mondani az angyalok karának dalát: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát.” Ámen.

Mészkőiek Bencédben

A két azonos nagyságú és törekvésű egyházközség tagjai negyedik alkalommal találkoztak a hétvégén: a testvérgyülekezeti kapcsolatot harminckét vendég érkezése gazdagította. A bencédiek vallják: már nem tudják elképzelni „saját történelmüket” a mészkőiek nélkül.

Szombaton, a gyülekezeti teremben szervezett fogadást követően elsétáltak Felsőbencédbe, ahol Makkai-Ilkei Ildikó helyi lelkész mutatta be a templomot és a falut, majd a helybéliekkel énekeltek, akik meg is vendégelték az érkezőket. Ugyanaznap este az alsóbencédi kultúrházban a százfőnyi részvevő élő zene mellett vacsoráztott, beszélgetett, táncolt. A másnap délelőttöt a fogadó családoknál töltötték, és a helybéliekkel mintegy másfélszázan vettek részt az istentiszteleten.

Az ismerkedéstől a barátságig

Bálint Róbert Zoltán szószéki beszédében a kapcsolat fontosságáról szólt. Kiemelte: a hálózatelmélet szerint legtöbb „öt kézfogással”, azaz öt emberen keresztül a világon bárkit elérhetünk. De ahhoz, hogy személyessé és barátsággá váljék, nem elég megteremteni a kapcsolatot, ápolni kell. Elemezte azokat a hasonlóságokat és különbségeket, amelyek Bencédet, illetve Mészkőt jellemzik: mindkét egyházközség magyar és unitárius. A kis gyülekezetek közül ők nyelvi szórványban élnek, míg vendéglátóik nem. A 113 lelkes egyházközség hasonló lelkületű, mint a bencédi. Mindkét gyülekezet tudja, mit szeretne elérni, és azt szem előtt tartva fejlődik – remélik. Egymás erősségeiből, tapasztalataiból tanulhatnak. Ezúttal együtt ünnepelték meg Dávid Ferenc emléknapiját: a

vallásórás gyermekek és az ifjúsági egyesület tagjai emlékműsort mutattak be.

Láthatatlan szál

Nem csupán közösségileg, de egyénenként is egymásra találtak: főleg a családi együttléteken mély beszélgetések alakultak ki – megismerték és megszerették egymást. Azoknál szorosabbak a barátság szálai, akik már oda-vissza jártak egymáshoz. Nem csoda, ha végül könnyek között vettek búcsút egy időre egymástól. Felemlgették: amikor első alkalommal a bencédi fiatalok látogattak el Mészkőre, készült egy póló a két település nevével. A helybéliek azóta is „mészkői”, míg a Torda melletti „bencédi pólóként” emlegetik. A láthatatlan szálakat az egymással való törődés és az imádság szövögeti egy újabb viszontlátásig

MOLNÁR MELINDA

A 2014. december 5-én és 6-án Székelyudvarhelyen ülésező Főtanács és Zsinat főtitárségviselő-jelöltjeinek és egyházkormányzati programjuknak bemutatása

Főtanács és zsinat a Magyar Unitárius Egyházban

Püspökjelöltek

BÁLINT BENCZÉDI FERENC

1952. november 15-én születtem Segesváron; családom 1961-ben Székelyudvarhelyre költözött. Gyönyörű családközpontú gyermekkorom volt.

A Protestáns Teológiai Intézetben 1975-ben fejeztem be tanulmányaimat. Ezt követően két évig Marosvásárhelyen voltam segédlelkész Kolcsár Sándor esperes mellett, akitől sok jót tanultam. 1977 szeptemberétől kezdődően a Kis-Küküllő menti Désfalván majdnem 18 évig gyakoroltam a lelkészi hivatásomat. A désfalvi gyülekezeti munka mellett hosszú éveken át a haranglábi és a vámosudvarhelyi gyülekezetekben végeztem beszolgáló lelkészi munkát. 1981-ben kötöttem házasságot; a jó Isten két nagyon jó gyermekkel áldott meg.

1979-től főtanácsí képviselőként, majd az Egyházi Képviselő Tanács tagjaként átfogó betekintést nyertem a főhatósági döntéshozásba. 2004 és 2008 között a Kolozs-Tordai Unitárius Egyházkör jegyzőjeként alkalmam adódott arra, hogy közelebbről megismerjem gyülekezeteink és lelkészeink munkáját, valamint az egyházköri adminisztrációt.

1994-től 2009-ig a Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközség lelkészi állását töltöttem be. Igyekeztünk visszaszerezni az elkobzott egyházközségi javakat, és megpróbáltunk eredményesen gazdálkodni azokkal. Hosszú évekig tartó templomjavítási munkálatokat irányítottunk. A heti egyórás istentisztelet mellett olyan gyülekezeti találkozókat és kulturális-közösségi alkalmakat teremtettünk, melyeken híveink közvetlenebbül is bekapcsolódhattak az egyházi életbe.

Kedves unitárius atyámfiak!

Az adventi várakozás időszakában életünket karácsony ünnepére hangoljuk. A betlehemi jászolbólcsőben megszülető gyermek Isten országát hirdeti a mindenkor keresztény embernek. Karácsonykor talán jobban, mint máskor, az ég közelebb kerül a földhöz, az ember mélyebben érzi Isten jelenlétét az életben,

hangsúlyosabban fogalmazódik meg annak a lelki közösségnek az igénye, amely pünkösdkor ölt testet a keresztény gyülekezetben. Nekünk, a Jézus nyomdokain járó keresztény unitáriusoknak, küldetésünk Isten országának a kiteljesedését szolgálni az emberi szívben. Ehhez viszont erős gyülekezetekre van szükségünk! Olyan igazi lelki közösségekre, amelyekben az evangélium életet adó táplálék, amelyben a testvéri szeretet kötelező törvény, amelyben a mindenkori ember lelki igényei szerint zajlik az istentisztelet, és amelyben a közösség életét nem az egyéni önkény, hanem nagy körültekintéssel, testületileg hozott döntések vezetik.

A karácsonykor felcsendülő öröm lelki életünk alapdallama, amelynek át kell hatnia gyülekezeteinket is. Olyan közösségi létalap ez, amelyre ráhangolódva építkezhetünk világiak és lelkészek, választott tisztségviselők és a templomok padjaiban ülő, a szélesebb közösségben munkálkodó hívek egyaránt.

Adventi csendes készülődésünkben kívánom mindnyájunknak, hogy minden élethelyzetben valljuk mi is a karácsonyi angyalokkal: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

TÓDOR CSABA

1976. február 25-én születtem Csíkszeredában. Elemi és középiskolai tanulmányaimat itt végeztem. Teológiai tanulmányaimat 1994–1999 között a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben végeztem. Teológiai tanulmányaim alatt és után a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen filozófiát tanultam.

Lelkészi szolgálatom helyei: Kénos és Homoródszentpál.

Egyházi tisztségeim: a székelyudvarhelyi egyházkör jegyzője, majd közügyigazgatója voltam összesen nyolc évet.

Homoródszentpáli lelkészi szolgálatom alatt először Balázs Ferenc-ösztöndíjasként Amerikában, majd Sharpe-ösztöndíjasként Angliában töltöttem egy-egy tanulmányi évet. Jelenleg az angliai Man-

chesteri Egyetemhez tartozó Partnerhsip for Theological Education Teológiai Intézet végzős doktorandusza vagyok. A Romániai Moreno-Társaság keretében elvégeztem a pszichodráma felsőfokú csoportvezetői képzést.

Rendszeresen tartok előadásokat nemzetközi tudományos konferenciákon itthon és külföldön. Kutatási területem a temetési liturgiák mögötti teológiák feltárása és összehasonlítása a brit és az erdélyi unitáriusoknál.

Írásaim jelentek meg a Keresztény Magvetőben, az Unitárius Közlönyben, az Unitárius Szószékben, a Művelődésben, a Sapientia Egyetem, a Budapesti Károli Gáspár Egyetem tudományos folyóirataiban, valamint a Cambridge Scholar Publishing kiadó tanulmánykötetében.

Négy önálló könyvem jelent meg.

Nős vagyok, három gyermek édesapja.

Egyházkormányzati programtervem víziója a hídépítő ember

Az egyház ereje a gyülekezetekben van. Az egyház irányát, céljait, problémáit a gyülekezetek kell, hogy meghatározzák. A gyülekezetek autonómiáját hangsúlyozom. Úgy végezzük dolgunkat a gyülekezetben, hogy az önrendelkezés következmény legyen, és nem cél.

A gondnok-presbiteri konferenciákat ki kell mozdítni a holtpontról, és élővé, elmélyültté kell tenni. A hídépítés részeként az összekötés és átjárás alapjait kell megalkotni.

Nagyon fontosnak tartom a lelkészek politikai semlegességét.

Főhatósági szinten a püspöki tekintélyt meg kell szilárdítani. Nem tartom elegendőnek azt, hogy a *püspök aláír, buzdít, odahat, felügyel, ráfigyel. A püspök jelen van, beleszól, nem ír alá, ha az egyház érdekét veszélyben látja, markáns véleménye van, és irányt mutat.* A püspöki tekintély belső tekintély kell legyen, amelynek van tartalma.

A főhatósági hivatalok tevékenységét a tanácsosok munkáját össze kell hangolni.

A Magyarországi Egyházkerülettel való viszony javítása. Az Egyházkerület ki kell mondja problémáit – pl. a lelkészhiány –, és ezekre közösen kell megoldást keresni.

Az egyház pénzügyi helyzetét áttekinthetővé kell tenni. Legyen tiszta elszámolás, átlátható költsékezés.

Mind körüli szinten, mind főhatósági szinten a szakmaiság előmozdítását tartom fontos célkitűzésnek.

Főgondnokjelöltek

FARKAS EMŐD

1968-ban születtem Kolozsváron. Édesapám Farkas Dénes ny. unitárius lelkész-esperes, édesanyám

Lőrinczy Boglárka ny. könyvelő, néhai dr. Lőrinczy Géza unitárius lelkész, teológiai tanár leánya.

A Báthory István Líceumban érettségiztem 1986-ban, egyetemi tanulmányaimat a Babeş-Bolyai Tudományegyetem informatika szakán végeztem. Felsőfokon beszélek angolul és románul, alapfokon értek finnül és franciául.

2001-től a Sapientia Alapítvány irodavezetőjeként dolgozom. Főbb feladatköröm az egyetemi hálózat költségvetési támogatását kezelő alapítvány irodájának irányítása, a kuratórium üléseinek megszervezése, a testületi döntések gyakorlati megvalósulásának felügyelete. Korábban demokrácia-szakértőként dolgoztam az Amerikai Nagykövetség kolozsvári irodájában. 1994 és 1999 között a Soros Alapítvány civil társadalmi és interetnikai programjaiért feleltem, és szakkönyvtárának irányítójaként tevékenykedtem.

Főállásom mellett angol–magyar–román fordítóként, (szinkron)tolmácsként is dolgozom, de voltam informatikatanár az Unitárius Kollégiumban és angol nyelvoktató a Heltai Gáspár Alapítvány nyelviskolájában is.

2002 óta tagja vagyok az EKT-nak és a Főtanácsnak. 2008-tól az idei évig tagja voltam a Zsinatnak is. Több egyházi szakbizottság munkájában vettem részt (lelkészsképesítő bizottság, fizetési bizottság, stratégiai bizottság, alaptörvény-bizottság stb.). Aktívan közreműködöm az Amerikai Unitárius Univerzalista Szövetséggel ápolott testvérprogramokban.

1996-ban nősültem, feleségem Kiss Judit újságíró, főszerkesztő. Gyermkeink, Ágnes Anna és Ilona Janka, a János Zsigmond Unitárius Kollégium diákjai.

Egyházkormányzati elképzelések röviden

Az elmúlt 6 év 3 fontos egyházkormányzati megvalósítása: az egyházegyesítés, az új jogszabályok megalkotása és a stratégiai terv kidolgozása – bizottsági munkával, lelkészek és világiak részvételével. Mindezekben tevékenyen részt vettem. Egyházunk jövője iránti felelősségem és eddigi közösségszolgálatom alapján vállaltam a főgondnok-jelöltséget.

Prioritásaim:

1. A fiatalok részvételének erősítése, ifjúsági egyletünk és oktatási intézményeink programjainak, az egyéni és családi vallásmegélést elősegítő kezdeményezések támogatása.

2. A tájékoztató és népszerűsítő külső misszió.

3. A lelkészek szakmai képzéseken való részvétele, felnőttképzési tanfolyamok világiak részére.

4. A hatékony és átlátható gazdálkodás, a pályázási lehetőségek kiaknázása.

5. A turisztikai lehetőségek kihasználása, vallási, kulturális, építészeti és természeti értékeink bemutatása.

6. A partnerekkel való együttműködés, hiszen céljainkat nem valósíthatjuk meg elszigetelten. Egyházunk tevékeny jelenléte a nemzetközi unitárius szervezetek és ökumenikus mozgalmak életében.

7. Az unitárius örökségünk védelmét célzó projektek támogatása, unitárius örökségünk emlékeinek nyilvántartása, összegyűjtése, kiállítása.

Konszenzusra törekvő, csapatban gondolkodó emberként másokkal közösen tudok hatékonyan dolgozni. A főgondnoki munkát csapatban képzelem el, ahol a tagok nyitottak egymás elképzeléseinek meghallgatására, a közös megoldások vállalására. Célunk az új kor kihívásainak megfelelő, hatékony és korszerűen működő egyház létrehozása – hagyományaink és értékeink feladása nélkül.

BOROS JÁNOS

1947-ben születtem Ürmösön, ahol később általános iskolába jártam és Lőrinczi László papbácsinak köszönhetően életre szóló valláserkölcsi nevelésben részesültem. A szak- és középiskolai, majd technikai posztliceális képzésemet Brassóban végeztem.

1965-től 2008-ig, nyugdíjba vonulásomig a brassói „Hidromecanica” üzemben dolgoztam: kezdetben szakmunkásként, majd mesteri beosztásban egy műhely szakmai vezetését láttam el.

1971-ben kötött házasságunkat a jó Isten két fiúgyermekkel áldotta meg.

1980 óta vagyok a brassói gyülekezet tagja és 1997-től keblitanácsosa. 2002 óta tagja vagyok a Főtanácsnak és a Zsinatnak. 2004-től kezdődően a háromszék-felsőfehéri egyházkör felügyelőség gondnokaként igyekszem segíteni az idetartozó egyházközségek működését. Az EKT 2012-ben a Főhatósági Vizsgálóság tagjává választott. Az elmúlt években részt vettem az egyházi jogszabályaink módosítását előkészítő bizottság munkájában.

A tavaly kezdeményeztem a Gondviselés Segélyszervezet háromszéki fiókjának megalakulását, amelynek beindításában szerepet vállaltam.

Politikailag nem vagyok elkötelezve.

Gyülekezeti tagként, keblitanácsosként, majd egyházköri felügyelőség gondnokként mindig tudatában voltam annak a megtiszteltetésnek és felelősségnek, amely rám hárult, és ennek jegyében végeztem munkámat. Ha voltak eredmények, az nem az én érdemem, hanem mindnyájunké: lelkeszék és gyülekeze-

ti vezetőké, egyháztagoké, akik közösségeinket szolgáljuk a kölcsönös tisztelet és együttműködés jegyében.

Egyházkormányzati elképzeléseim röviden

1. A belmisszió erősítése a gyülekezeti sajátosságok figyelembevételével, a példás hitéleti és közösségi alkalmak népszerűsítése.

2. A megreformált jogszabályok megismertetése és alkalmazása. E célból az egyházközségi és egyházköri előjáróknak gyakorlati képzéseket kell szervezni.

3. Az egyházkörök közigazgatási szerepvállalásának erősítése, az egyházköri vizsgálóságok hatékonyabbá tétele.

4. Egyháztársadalmi szervezeteink fokozott támogatása, a szeretetszolgálat kiterjesztése egyházzseregre.

5. Az egyházi javakkal való gazdálkodás elősegítése szakmai tanácsadással és adományszervezési segítségnyújtással.

Minden tisztújítás nagy lehetőség az egyház életében, de a megválasztottak munkája csak akkor lesz eredményes, ha a közösség akaratát képviselve munkatársakként együtt dolgoznak a közösség érdekében.

A főgondnokjelöltség számomra nagy megtiszteltetés – a választás eredményétől függetlenül. Megválasztásom esetén változatlanul egyházam szolgálatára törekszem. Igyekezni fogok elősegíteni az egyházon belüli megosztottság enyhülését. Minden tevékenységemben az együttműködés, a nyitottság és a tisztelet fog vezérelni.

ELEKES BOTOND

1962. január 3-án születtem Marosvásárhelyen.

1985 júniusában a kolozsvári BBTE Fizika Kar magyar tagozatának végzős hallgatójaként jeles eredménnyel államvizsgáztam.

1993–95 közötti időszakban az ELTE Állam- és Jogtudományi Kar Posztgraduális Továbbképző Intézetben politológia szakon megszereztem az abszolutóriumot.

1998–2012 közötti időszakban Magyarországon mindenkor kulturális minisztériumában kormánytisztviselőként a minisztériumi hierarchia különböző szintjein (szakmai referens, főosztályvezető és kabinetfőnök) dolgoztam.

2012 nyarától a Miniszterelnökségen kormányfőtanácsadóként dolgozom.

Az elmúlt két évtizedben tagja voltam az Illyés Közalapítvány, a Szülőföld Alap, a Bethlen Gábor Alap és a Nemzeti Kulturális Alap vezető testületeinek.

2001. augusztus 20-án a nemzeti kulturális örökség minisztere „köztisztviselőként végzett kiemelkedő munkámat” Miniszteri elismerés díjjal jutalmazta.

2004 decemberében az EMKE a minőségteremtő erdélyi magyar színjátszás támogatásában vállalt szerepemért” a 2004. évi Szentgyörgyi István-díjjal jutalmazott.

1976-ban Marosvásárhelyen konfirmáltam.

Jelenleg a Budapesti Unitárius Egyházközség és a Marosvásárhely-kövesdombi Unitárius Egyházközség tagja vagyok.

2001–2005 közötti időszakban a Magyarországi Unitárius Egyház Főtanácsának tagja voltam.

2005–2012 közötti időszakban a Magyarországi Unitárius Egyház főgondnoki tisztségét töltöttem be.

2012 őszétől a Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerületének főgondnoka vagyok. Tisztségemben 2014 októberében hat évre újraválasztottak.

Nős vagyok, két, unitáriusnak keresztelt és konfirmált, felnőtt gyerek édesapja.

Egyházkormányzati elképzeléseim

Az elmúlt évszázadokban az Elekes család több unitárius lelkészt, keblitanácsost, gondnokot, egyházköri felügyelő gondnokot és főgondnokot (nagyapám, dr. Elekes Domokos székelykeresztúri ügyvéd 1938–1940 között az egyház főgondnoka volt) adott egyházunknak. 2005 óta tartó főgondnoki szolgálatom erre a hagyományra támaszkodik. Legfontosabb eredményeim: felújítottuk az egyházkerület összes vidéki templomát és parókiáját, többéves lobbitevékenységemnek köszönhetően két évtized késéssel az államtól visszakaptuk a budapesti templomos ingatlanunk még állami tulajdonban található 49%-át, az 5000 m²-es épületben felújítottunk 8 lakást stb.

Egyházi és világi munkám tapasztalataiból kiindulva legfontosabb célkitűzésemnek tekintem az egyházkörök hatáskörének jelentős megerősítését, ami decentralizálással vihető véghez.

Különösen fontosnak tartom a világiak sokkal jelentősebb szerepvállalását a demokratikus – átlátható, kiszámítható, felelős és számon kérhető – egyházkormányzás minden szintjén, ugyanis csak így lehet az élet különböző területeiről érkező kérdésekre és problémákra a szakértelmet biztosítani, egyúttal a lelkészeket tehermentesíteni, hogy kizárólag spirituális és egyházi szolgálatukra koncentrálhassanak.

Sürgetem, hogy egyházunk mielőbb alakítsa ki álláspontját az unitárius és más felekezetű magyar közösségeket foglalkoztató társadalmi kérdésekről (a házasság fogalmának, az eutanáziának, a magzat védelmének, a fenntartható fejlődésnek a kérdéseiről).

Az óvodától az egyházi közoktatáson át az unitárius teológiáig terjedő egyházi oktatási rendszer fejlesztése és társadalmi elfogadottságának erősítését szorgalmazom.

CSÁKA JÓZSEF

Születési dátum: 1960. augusztus 23.

Családi állapot: nős, két gyerek édesapja

Szakmai tapasztalat:

2007–2014 között miniszteri, államtitkári tanácsos a Gazdasági, Kereskedelmi és Üzleti Környezet Minisztériumában (Bukarest), az Országos Sóbizottság tagja

2007–2008-ban vezérigazgató a Gazdasági, Kereskedelmi és Üzleti Környezet Minisztériumában

2006–2007-ben államtitkár a Kis- és Középvállalkozók Ügynöksége keretében

2000–2006 között alpolgármester Székelykeresztúron

1992 óta a székelykeresztúri Mamur Soft Kft. igazgatója

1990–1992 között a székelykeresztúri Avicola mérnök-informatikusa

1985–1990 között villamossági mérnök a medgyesi Gaz Metan vállalatnál

Tanulmányok:

2007–2008-ban magasrangú köztisztviselői képzés az Országos Közigazgatási Intézmény (INA) keretében

2005–2006-ban Európai Tanulmányok Mesterképzés, SNSPA, Bukarest, Közigazgatási szak

2002–2006 között Közigazgatási Tudományok Posztgraduális Tanulmányok, SNSPA, Bukarest, Közigazgatási Tudományok

1980–1985 között Elektrotechnika Automatizálás, Brassói Egyetem, Mérnöki Kar

Kiegészítő információk:

Unitárius Egyház Főgondnoka 2008–2014, Kolozsvár Püspökség

Egyéb, civil szervezetekben betöltött tisztségek:

Magánvállalkozók Szövetsége: elnöki tisztség betöltése 1999 óta

Unitárius egyházi tisztségek: köri felügyelőgondnok Székelykeresztúr; főtanácsi tag 1998-tól, az EKT tagja 2002-től

Önkormányzati RMDSZ képviselő 1990–2006 között, Udvarhelyszéki választmány tag

Személyes készségek és kompetenciák:

– nyelvismeret: magyar (anyanyelv), román, német, angol

– járművezetői engedélyek: A, B

– számítógéphasználati ismeret: ECDL-bizonyítvány

Főjegyzőjelölt

GYERŐ DÁVID

1974-ben születtem az erdővidéki Baróton, egyházas családban: apai felmenőim unitárius világi vezetők voltak Ürmösön, anyai nagyapám református kántortanító volt Köpecen. Iskolám a Székely Mikó Kollégi-

um volt Sepsiszentgyörgyön, ahol 1992-ben érettségiztem. 1997-ben a Protestáns Teológiai Intézetben unitárius lelkészi képesítést nyertem. 1995–2000 között az ODFIE főtitkáráként ifjúsági munkát végeztem, 1997–2000 között pedig a sepsiszentgyörgyi egyházköztség segédlelkésze

voltam. 2000–2001-ben az egyesült államokbeli Harvard Egyetemen szervezetfejlesztést és menedzsmentet tanultam, és az Unitárius Univerzalista Egyház nemzetközi irodájában dolgoztam Bostonban. 2001-től Kolozsváron élek, a Főhatósági Hivatal közigazgatási előadó-tanácsosa vagyok.

2004–2008 között a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Jogi Karán tanultam, 2008-ban jogász oklevelet szereztem, 2009-ben a Pécsi Tudományegyetem Jogi Karán mesteri fokozatot nyertem. 2009-től a Kolozsi Unitárius Egyházköztség rendes lelkésze is vagyok, azóta kétlaki életet élünk feleségemmel és három gyermekünkkel. Egyházközeli szolgálatom volt még az IRF nemzetközi ifjúsági szervezet elnöksége (1997–1999), az IARF európai vezetőtanácsi tagsága (1998–2000), az Illyés Közalapítvány egyházi szaktestületi elnöksége (2002–2008), az Apáczai Közalapítvány tanácsadó testületi tagsága (2003–2009), a Sapientia Alapítvány kuratóriumi tagsága (2010–). 2009-ben az Unitárius Univerzalista Nemzetközi Tanács (ICUU) titkára, 2014-ben pedig elnöke lettem.

Főjegyzői programterv a 2014. évi főhatósági választásokra

Főjegyzőként három nagyobb területen szeretnék dolgozni. Első célom a belső egyházi viszonyok javítása az egyháziasság erősítése által. Egyházunk szeretetközösség, dolga a hitélet, a szeretetszolgálat, az oktatás, a nevelés, a közművelődés és a társadalmi felelősségvállalás. Éljük meg jobban ez önmeghatározást: szeretetközösség legyünk, és ne csoportok gyülekezése! Az unitárius értékek kössenek egybe, és ne az érdekek! Küldetésünk szerint végezzük a dolgunkat, és ne pótcselekvésekben!

Második célom az Egyház külső viszonyainak javítása, az unitárius érdek-érvényesítés erősítése által. Egyházunk érdek-érvényesítési képessége erőtlén, az unitárius lobbí nem működik elég jól. Nem tudunk egységes egészként fellépni a külső partnerekkel szemben, nem tudunk mindenki által felvállalt értékekért közösen megindulni. E szükségletekben használni tudnám személyes és egyházi kapcsolataimat, jó kommunikációs és diplomáciai készségeimet, nyelvi adottságaimat, és azon tapasztalatokat is, amelyeket a nemzetközi unitárius közösség keretében szereztem.

Harmadik célom az Egyházban meglévő szakmaiság hatékonyabb felhasználása. Legfontosabb szakmai és szellemi tőkénk az egyháztagek és a lelkészek – a személyi tudás és tapasztalat sokat lendíthet munkánkon. A szakmaiság hasznosításában a Főhatósági Hivatal szintjén szeretnék továbbra is felelősséget vállalni, hivatali tapasztalatomat és jogászai képzettségemet e szakmaiság erősítésére szeretném használni!

Közügyigazgató-jelöltek

KOVÁCS ISTVÁN

1959-ben születtem Kőhalomban. Apai nagyapám Datkon, szüleim falujában volt kántortanító, anyai nagybátyám pedig ugyanott lelkész. Elemi iskoláimat Kőhalomban, Árkoson és Sepsiszentgyörgyön végeztem, majd 1978-ban érettségiztem a sepsiszentgyörgyi I. számú Ipari Líceumban. 1980–1985 között a PTI Unitárius Karán tanultam. 1985–1988 között Marosvásárhelyen voltam segédlelkész. 1988-tól 10 évig a sepsiszentkirály–botfalusi társegyházközségek lelkésze voltam. Ottlétem idején a lelkészi lakást és a szeretetotthont újjáépítettük. 1993-ban egy tanévet a Manchester College Oxfordban tanultam. 1998-tól a sepsiszentgyörgyi gyülekezet lelkésze vagyok.

1990–1993 között az ODFIE egyik újrászervezője és elnöke voltam, majd az Unitárius Lelkészek Országos Szövetsége titkárává választottak. 2000–2009 között az ULOSZ elnöki tisztségét töltöttem be. 2008-ban Egyházunk közügyigazgatójának választottak.

2003-tól 2009-ig egyházunkat képviseltem az Unitárius és Univerzalista Nemzetközi Tanács (ICUU) Végrehajtó Bizottságában, miközben szervezőként és előadóként részt vettem több kontinensen tartott konferenciákon és tagscsoport-látogatásokon.

2011-ben az ICUU Végrehajtó Bizottsága az „ICUU Founders Vision Award” elnevezésű kitüntetésben részesített.

2000–2004, majd 2008–2012 között Sepsiszentgyörgy önkormányzati képviselője voltam.

2006-tól alapító elnöke vagyok a „Pro Adopt” Örökbefogadó Szülők Egyesületének.

Feleségem Kovács Ágnes iparművész. Két örökbefogadott gyermeket nevelünk: a tízéves Bencét és a hétéves Balázst.

Egyházkormányzati elképzelések

Az elmúlt hat év számottevő változások időszaka volt, amelyből kiemelek néhány eredményt: az or-

szághatárok általi szétdaraboltatástól eljutottunk az egyházrészek újraegyesítéséig, a személyi tekintélyelvűség helyébe a korszerű jogszabályok rendező elve lépett, a hagyományok tehetetlenségi erejével működő egyházi valóságtól lépéseket tettünk egy stratégia- ilag is fejlődni képes egyházi jövőképig, az egyszemélyes kézi-vezérléstől a testületi döntéshozásig, a kommunista diktatúra alatti megaláztatások szégyenteljes elhallgatását felváltottuk a közelmúltunkkal való őszinte szembenézéssel, a külföldi segélyekért kuncsorgó egyház helyett a nemzetközi unitarizmusért áldozatot hozó, s így nemzetközi tekintéllyel bíró egyházzá váltunk. Útkeresésünkben voltak bizonytalankodások is, amelyekből tanultunk. Az átrendeződés nem kényelmes állapot, és nem véletlen, hogy néhányan nem a megvalósításokat látják benne, hanem a vele járó felfordulást. Olyan ez, mint a lakóházak felújítása: el kell viselnünk az átmeneti kényelmetlen állapotokat, hogy mindezt a tervezett végeredmény kárpótolhassa. Ezért hiszem, hogy minden nehézség ellenére folytatnunk kell egyházunk megújítását, mert megalapozottnak tartom azt a reményt, hogy a nagy változások időszaka után a közeljövő az eredmények időszaka lesz. Mindennemű megújulásunk, gyarapodásunk és intézményi megerősödésünk attól függ, hogy mennyire sikerül egyházközségeinkben felrázni és elmélyíteni híveink dávidferenci örökségen nyugvó lelkiségét és cselekvő vallásosságát.

SIMÓ SÁNDOR

Születési időpont: 1974.
02. 02.

Iskola: Magyarzsákod,
Székelyvécke

1992 középiskola, Szováta

1993–1998 unitárius
teológia

Munkatapasztalataim:
1998–2000 gyakorló
segédlelkész

2000-től gyülekezeti lelkész

2000–2008 egyházköri pénztáros

2002–2008 testvéregyházközségi előadó

2008-tól esperes

2012-től a Gondviselés Segélyszervezet HR fiókjának alelnöke

Családi állapot:

Feleségem: Dombi Melinda Tímea, iskolapszichológus, igazgató a dr. Palló Imre művészeti líceumban.

Gyerekeim: Simó Csenge, tanuló, Simó Sára, halmozottan sérült kislány. A család nagyon fontos, akárcsak a gyülekezeteim is. Lelkész-i tevékenységemnek fő mozgató rugói: az Istenben való bizalom, a lelki élet, a Szentírás ismerete és tanulmányozása, valamint teológiai ismereteim.

Gyülekezeti megvalósítás: 1. épületek javítása; 2. imaház; 3. óvoda; 4. vendégház, benne orvosi rendelő; 5. angol-, furulyaórák; 6. ösztöndíjak (2500 euro/év); 7. tájékoztatás a fiatal gazdáknak; 8. idősök megsegítése (2000 euro/év); 9. karácsonyi szeretetsomagok egyházközségi tagoknak; 10. víz bevezetése holland segítségével (Jaap Werner, holland nagykövet); 11. Falugondnoki munka (kisbusz, 6500 euro).

Egyházköri megvalósítás: 1. esperesi iroda (költsége 14 000 lej); 2. gondnoki, közbirt. elnöki és polgármesteri találkozó; 3. kapcsolaterősítés HMT-val (150–200 ezer lej/év); 4. ifjúsági tábor helye 0,5 ha terület; 5. VEN-vetélkedő; 6. szeretetsomagok idősöknek; 7. ebédprogram; 8. két alkalmazott segélyszervezeti munkára; 9. egyházköri levéltár.

Egyházkormányzati elképzelések

Lelkészként, esperesként és az Egyetemes Egyház kormányzati és döntéshozó testületeinek tagjaként vizsgálom az egyházat, és úgy látom és érzem lelkem és szívem minden rezdülésével, hogy az egyház megérett a változásra. Az alábbi területekre kívánok figyelni:

I. Az élet vállalása és fenntartása: Az élet ajándék, védeni és óvni kell. Szeretném érvényesíteni az elfogadott unitárius teológia tételeit ebben a kérdésben. El fogom oszlatni az eddigi meglátásokat, hogy nincs az egyháznak ebben állásfoglalása.

II. Oktatás: Az egyházi oktatást az óvodától az egyetemig képezem el. Fontosnak tartom, hogy vallásoktatásban részesüljön minden unitárius gyermek, a speciális szükségletekre is odafigyelve. Az egyháznak támogatnia kell a szakoktatást. Oda kell figyelni a romákkal való foglalkozásra. Támogatni kell a teológiai kutatásokat.

III. Gazdaság: Szorgalmazni fogom, hogy szakembereink ne csak az egyházi központnak dolgozzanak, hanem az egész egyetemes unitárius egyházért. Ahhoz, hogy falvainkban és városainkban a gyülekezeti élet jól működjön, szükség van pénzügyi alapokra. Ennek előteremtését: 1. saját, 2. külső, közvetlen forrásokból (polgármesteri hivatalok, közbirtokosság, vállalkozók, megyei tanács stb.) 3. felsőbb egyházi és világi források jobb felhasználása révén látom. A jelenlegi egyházvezetés sem a belföldi, sem a külföldi kapcsolatait nem tudta maximálisan az egyház érdekében felhasználni. Az 5–6 százezer eurós tételek világában kényes kérdés, hogy ki vállal felelősséget a hozott döntésekért.

IV. Egyháztársadalmi/ szociális kérdések: Szükségünk van szociális intézményekre: gyermekotthonra, ifjúsági otthonra, öregotthonra. A Gondviselés Segélyszervezet Hargita megyei alelnökeként úgy látom, hogy az egyháztársadalmi munka még gyerekcipőben jár. Ezt fejleszteni kell.

Szándékom egyházam jó előremenetelét szolgálni.

Testvérek az Űrban

Amikor először látogat el valaki idegen földre, kultúrába, meglepődve tekint körbe. Mivel minden új, nagy élményt jelent bármilyen történet, meglátogatott helyszínen, helyi szokás, jellegzetesség. Ha nagyon tetszett a hely, akkor visszatérünk még egyszer. Ha igazán alaposak akarunk lenni, teszünk egy harmadik kirándulást is; ekkorra már szakértőkké válunk, és egészen jól ismerjük a vidéket. Ha valaki ezenfelül is visszatér, az már nem kirándulás. Ha valaki négyszer, ötször, akár tízszer is ellátogat egy helyre, akkor ott szoros barátságról, szeretetről, testvériségről beszélhetünk.

November hónap elején húsz lelkes unitárius látogatott Székelykeresztúrra a Massachusetts állambeli concordi testvérgyülekezetünkből. A látogatás különlegessége az volt, hogy a csoport kétharmada már többször is járt nálunk, illetve az, hogy most látogatott el hozzánk először a testvérgyülekezetünk újonnan megválasztott lelkésze, Howard Dana. Idén a concordi zarándokok két fő esemény köré építették látogatásukat. Egyrészt a régi barátokkal együtt felkeresték november elsején a temetőket, és megemlékeztek az elhunyt szerettekről. Ez a hagyomány nem él az Egyesült Államokban, ezért különösen megható volt számukra. A másik fontos esemény a látogatás végén tett dévai zarándoklat volt, melyen most először vettek részt szervezett kirándulás keretében, és ahol lelkes szervezőjük, Rodger Matlage köszöntötte az egybegyűlteket.

Visszatérő testvéreink Székelykeresztúr kisvárost nagyon jól ismerik, sőt a megszokott kirándulóhelyeinket is: Segesvárt, Székelyderzset, Székelyudvarhelyet vagy Szejkefürdőt. Mégis mindeniket meglátogattuk ismét, mert már rég rájöttünk, hogy nem a meglátogatott helyszínen különlegességén van a hangsúly, hanem az a fontos, hogy együtt lehetünk, beszélgethetünk, testvéri kapcsolatunkat mélyebbre szöhetjük.

Az itt-tartózkodásuk idején, a kirándulások, városnézéseket követően, minden estét közös énekléssel, sütéssel, valamint beszélgetéssel töltöttünk. Ezeket az alkalmakat a Gondviselés Segélyszervezet bemutatása, néptáncstanulás vagy a bözödújfalvi elárasztott falu meglátogatása után a témában készült dokumentumfilm megtekintése tette színesebbé. A küldöttség részt vett a Berde Mózes Unitárius Gimnázium főépületének 100 éves megemlékező ünnepségén is.

Zarándoklat – következetesen ezt a kifejezést használták vendégeink, mert nagy-nagy szeretettel és csodálattal térnek hozzánk vissza. Oda, ahol olyan ősi értékeket őrzünk és tartunk életben, melyek a viharos, globalizálódó életben biztos pontot jelentenek. Egyházalapító püspökünkre való megemlékezés, az elhunyt szeretteink sírjaihoz való közös látogatás, az unitárius hitünk megélése iskolában, munkában, közösségben olyan kútforrást jelentenek számunkra, amiért visszajönnek háromszor, négyszer, tízszer is. Habár a nyelvi akadályok még mindig léteznek, a testvéri szeretet olyan erős a két közösség között, hogy ezt ének, tánc vagy ima szavával könnyen átugorhatjuk, és megérezhetjük, hogy ők valóban testvéreink az Űrban. Várjuk őket vissza!

MIKÓ FERENC

Márton-nap a Nyárád mentén

November hónap minden évben eseménydús a nyárádszentmártoni emberek számára. Különleges eseménynek számít minden évben megünnepelni a Márton-napot. Ilyenkor ötvöződik a legendák világa a keresztény kultúrával és a néphagyománnyal.

Bár nekünk, unitáriusoknak nincsenek szentjeink, mégis emlékezhetünk valamikor élt legendás hősökre, akik kitartásukkal, emberszeretetükkel, értékes életvitelükkel bevették magukat az emberek emlékezetébe.

Márton, a keresztény hős, Savaria külvárosában született 316-ban. A legenda szerint fiatalon besorozták a római hadseregbe, ahol nem csak hősiességével

tűnt ki, hanem jóságával, irgalmasságával, a szegények és betegek iránti részvételével. Egy alkalommal Amiens városkapujában egy didergő koldust látva, köpönyegét kettéhasította, és felét a koldusnak adta. Szintén a legenda szerint, ezt követően, Mártonnak megjelent álmában Jézus, és tudtára adta, hogy amit a koldussal tett, azt valójában vele tette. Évekkel később, 371 körül, a már nagy hírnévnek örvendő Márton a nép és papság Tours püspökévé választotta. Ugyanazon legenda szerint a megválasztása ellen tiltakozott, sőt az őt megválasztani akaró tömeg elől elrejtőzött a ludak óljába, azok azonban zajongásukkal elárulták hollétét.

Vajon mi köze egy nyárádmenti kis falunak ehhez az emberhez? Miért éppen az ő nevét kapta a falu? A

választ megtaláljuk a történelemben. Nyárádszentmárton alapítói a bencés (Benedek-rendi) szerzetesek, akik legalább annyira tisztelték Márton püspök emlékét, mint alapítójukét. Nagyon sok, számukra kedves helységnek adták a Szentmárton nevet.

Ezek után elmondhatjuk, hogy helye van egy unitárius közösségben is a Szent Márton-nap megünneplésének. Idén 19. alkalommal került sor erre Nyárádszentmártonban. Első alkalommal 1995-ben szervezték meg, az ötletgazda Varga Sándor tiszteletes volt. Idén, az ünnepség ökumenikus istentisztelettel kezdődött az unitárius templomban, ahol Kerekes József református és Kiss Sándor-Loránd unitárius lelkészek végezték a szószéki szolgálatot. Ezt követően a nyárádszeredai „Bocskai István Dalkar” emelte az ünnepség hangulatát éneklésével. A dalkar fellépését a Magyarországról érkező és csángó népdalokat, illetve népzénét előadó együttes követte.

A templomból kijövet az immár hagyománnyá vált programrészek következtek, a templom szomszédságában levő Unitárius Ház udvarán. Libasziroskenyeres szeretetvendégség, kaláccsal, borral, teával és sok mosollyal, szeretettel: mindez megteremtette a tökéletes alkalmat és lehetőséget a találkozásra, beszélgetésre és vidám együttlétre. A hagyományos nyereményjáték sem maradt el, amelynek fő díja, egy liba is gazdára talált.

E rövid beszámoló mögött sok-sok tervezés és sok-sok önzetlen munka áll. Köszönet az egyházközség azon tagjainak, akik fontosnak tartják közösségünket, akik készek arra, hogy több napot is e célra áldozzanak idejükből és erejükéből. Illessen köszönet mindenkinek, aki eljött falutól és felekezettől függetlenül, hogy együtt legyünk, ünnepeljünk. És köszönet a jó Istennek e napsütéses, gyönyörű vasárnapért!

KISS ZSUZSANNA

Isten gondviselő karjában

Egy új év mindig új tagokat hoz a teológus társaság életébe. Nagy örömünkre, ebben az évben is érkezett hét ifjú. Úgy gondoltuk, hogy szükség lenne egy közösen eltöltött hétvégére, ahol kicsit jobban megismerjük egymást, elmesélhetjük az eddig tapasztaltakat, ahol nem különálló emberek vagyunk, hanem egymás társai.

Ilyen gondolatokkal szerveztük meg az ún. *Összerázó hétvégét* 2014. október 24-e és 26-a között Firtosváraán. Péntek délután indult el két kisbusz, hogy megtöltsük színnel és lélekkel a csendes kis falut. Az úti kalandokból nem volt hiány, főleg ahogy a Gagy mentén elértük az erdős, kanyargós részeket. Habár sötét volt, mindenki figyelt, míg végül érkezésünkkor már csak a csillagokat vizsgáltuk, és egyhangúlag megállapítottuk, hogy hiányoltuk ezeket az „égi csodákat”, mert Kolozsváron csak ritkán láthatunk ilyen tiszta, csillagos eget. Az estét ismerkedéssel, éjszakába nyúló beszélgetéssel töltöttük, majd elalvásakor a kályhában pattogó tűzre és az otthon ölelő karjára gondoltunk. A szombati nap főzéssel kezdődött, ahol mindenki kivehette részét a munkából. Sok szorgos kéz ügyeskedett a konyhában, és így finom ételek készülhettek. Délutáni utunk a firtosi kilátóhoz vezetett, ahol belátva a székely falvakat, azok unitárius templomait, megteltünk büszkeséggel és örömmel.

A szombat esténket nagy készülődéssel töltöttük, hiszen a szomszéd faluban, Firtosmartonosban, a helyi fiatalok szüreti bált szerveztek, és mi nagy örömmel és jó kedvvel érkeztünk a bálozó fiatalok közé. Mindenkinek maradandó élményt nyújtott a tánc, az, hogy közösen ilyen jól érezhettük magunkat. Az est fénypontja az volt, amikor egy kisebb társaság megvette a szüreti bálban levő szőlőkoszorút és kijelentet-

te, hogy ezt ajándékként átadja a „teológusoknak”. Meglepetésként ért minket, de elfogadtuk és így szőlőből nem volt hiány még másnap sem.

Vasárnap Bardócz-Tódor András negyedéves társunk végezte az istentiszteleti szolgálatot. A gyülekezet az iskola tantereméből ideiglenesen gyülekezeti teremre alakított helyiségben találkozik vasárnapról vasárnapra, a templomjavítás befejeztéig. Az istentisztelet üzenetét meghallgatva rájöttünk, hogy bármilyen elszigetelt kis falucskában vagyunk is, ez a hely tele van tenni akarással, érző lélekkel és szeretettel. Kányádi Sándor *Isten háta mögött* című versében olvasható egy részlet, amelyben a költő arra kéri Istent, hogy néha nézzen a „háta mögé” is, hiszen vannak még kicsiny falvak, amelyek várják a gondviselést. („előrelátó vagy de mégis/ nézz uram a hátad mögé is/ ott is lakoznak/ s örülnének a mosolyodnak”) Úgy gondoljuk, ez a kérés részünkről is elhangzott, és meghallgatásra is talált, hiszen nem Isten háta mögött éreztük magunkat, hanem inkább ölelő karjában. Hiszen ezt a völgyet körüveszi egy csodaszép őszi táj, Firtos lova, legendák, mesék, tündérek és székely legényekről szóló történetek, amelyek oly közel állnak lelkünkhöz, és bár telhet az idő felettünk, lelkünk újra kisgyermek lesz ezeket hallgatva, felnézve a csillagos égre, bepillantva a falusi életbe, beszélgetve azokkal az emberekkel, akik fáradságot nem ismerve dolgoznak, és éltetik szülőfalujukat lélekkel és hagyományaikkal.

Összegzésként elmondhatjuk, hogy egy tartalmas hétvégét tudhatunk magunk mögött tizenhét teológus társammal együtt. Köszönjük a helyi lelkészcsaládnak, Sipos Lászlónak és Mónikának a befogadó szeretetüket és bizalmukat, szüleinknek pedig a támogatásukat, hiszen úgy lelki, mint testi táplálékkal támogatták kirándulásunkat.

NAGY HENRIETTA

In memoriam Szabó Gyula (1930–2004)

SÁNDOR KRISZTINA

„...az életmű lezárult; bevégeztetett. Ám a könyvek sorsa, tudjuk, rejtély. Azok föltámadhatnak, új életet kezdenek. Akkor is, ha írójukkall oly univerzum szállt sírba, melynek egyedül ő igazodott el rejtekeiben.”

Szilágyi István

Lassan tíz éve történt. Karácsony előtti nagytakarítást végeztem az egyleti irodában. Jól emlékeimbe vésődött a kép: törölöm a földet, és az iroda előterében elhaladó kolozsvári gondnoktól hallom először a hírt: meghalt Szabó Gyula. Nekem bácsi. Keveseknek barát, többeknek ismerős és sokaknak író.

Akkor már közel négy éve volt, hogy rendszeres látogatójuk voltam, gyakran asztaluknál ettem, és nagyokat beszélgettünk egy-egy hétvégi délutánon. Nem hittem a hírt. Bizonyosságot kellett szereznem. Gyula bácsiék vezetékes telefonját hívtam, s Irma néni, a felesége halkan, csendesén igazolta vissza, hogy a hír igaz. Sírva igyekeztem a takarítás végére érni. A karácsonyra és a hazautazásra várva december 21-én meghalt az az ember, aki kolozsvári egyetemi éveim alatt otthonával az otthonosságot, szavaival a bölcsességet, almásiként a családiasságot biztosította számomra.

Gyula bácsi sok mindenre felnyitotta a szemem. Jó volt hallgatni tőle az almási múlt emlékeit: a világháborús és sorsfordító eseményeket, s azokat a történeteket, melyek több novellájából visszaköszöttek. Ő volt az, aki először lerántotta a leplet azokról a kortársokról, akiket feltétlen tisztelet övezett. Írók, költők, szerkesztők élete elevenedett fel egy-egy délutánon a Donát negyedi tömbházlakásban.

Részletes képet adott a kommunizmus évtizedeinek irodalmi életéről, a rendszerhez való egyéni viszonyulásokról. Én szüntelenül kérdeztem, ő pedig fáradhatatlanul válaszolt. Érdeklődtem saját írói érvényesülésének útjáról is. Szerényen nyilatkozott. Nem helyezte magát előtérbe, nem „verekedett ki” magának előjogokat. Kérdeztem, hogy mikor és hogyan ír. Kiderült, hogy napi rendszeres-

séggel, és egyszerre több kézíraton is dolgozik. Beavatott a készülő könyvei tartalmába. Megtisztelve éreztem magam.

Sokat sejtető mosolya volt. Néha el kellett dönten: ugrat vagy komolyan mondja. Az elején Irma néni „segített” rájönni, hogy mi rejlik egy-egy félmondata mögött. Nem győztem hallgatni és kérdezni. Aztán én is meséltem. Arról, hogy mivel foglalkozunk, milyen az ifjúsági élet, merre járunk, milyen az egyetem, kiket ismertem meg a nagyvárosban, és így tovább.

Beszélgetéseinkbe beleszóttuk családjaink életét is. Nagy szere-

tettel mesélt gyermekeiről, unokáiról. A nappaliban hármában zajló nagy beszélgetéseket egy-egy ebéd vagy vacsora szakította félbe. Aki volt bentlakó, tudja, hogy mit jelent időről időre egy családi háznál, otthonos körülmények között étkezni. Nagyra értékeltem ezeket a látogatásokat. Készültem rájuk, és feltöltődtem. Minden egyes alkalommal. Sosem fejeztük be a beszélgetéseket. Mindig csak abba hagytuk, mert későre járt, vagy már sokat ültem, és távoznunk akartam. Mindig marasztaltak, és mindig volt szülő, mely nyártól kora tavaszig állandó kísérője volt beszélgetéseinknek. A kertjükben termett, és egyenként zsinegre kötözve tárolták a pincében. Csemege volt, mazsolásodó formájában is.

Életem részévé váltak: Gyula bácsi és Irma néni. Az egész pedig úgy kezdődött, hogy almási nagymamám, miután Kolozsvárra kerültem, lelkemre kötötte, hogy keressem fel Szabó Gyulát. Ők kortársak voltak. Megfogadtam tanácsát, s egy alkalommal felhívtam telefonon. Az első találkozásra alig emlékszem. Csak arra, hogy feszélyezett voltam, és nagyon illedelmes akartam lenni. Hamar észrevettem, és olyan közvetlenséggel, szeretettel vettek körül, amilyenre épp akkor vágytam. Ott, a viszonylagos kolozsvári idegenségben, első évesen.

Minden egyes alkalommal az ajtóig kísérték, kedvesen megcsókoltak, s a legközelebbi találkozásig elláttak jókívánságokkal. Hálásan mentem le a lépcsőkhöz, mindahányszor, s az utcáról még egyszer visszanéztem: a konyhablakból integettek. Tíz éve hiányoznak.

SÁNDOR KRISZTINA

SZERETETSZOLGÁLAT

Ötéves a Gondviselés Segélyszervezet Székelykeresztúri Családtámogató Központja

2014. november 15-én ünnepeltük meg a Gondviselés Segélyszervezet székelykeresztúri fiókja megalakulásának ötéves évfordulóját. A rendezvénynek a Berde Mózes Unitárius Gimnázium adott otthont. Az ünnepséget fényképiállítás nyitotta meg *5 év képekben* címmel. Andrási Erika házigazdai minőségben és a székelykeresztúri fiók ügyvezetőjeként az elmúlt öt évet méltatta: „Öt év nem nagy idő, de egy újonnan létrehozott szervezet életében az egyik – talán a – legnehezebb periódus, hiszen ha emberi életöltőben mérjük, akkor ez az első 7 évnek felel meg, amikor az egyén megkapja az élet megalapozását”. Ezt követte a Gondviselés Segélyszervezet elnökének, id. Szombatfalvi Józsefnek a köszöntője. Beszédet mondtak még: Szabó László a Gondviselés Segélyszervezet ügyvezető elnökeként, majd Székelykeresztúr önkormányzata részéről Köblös Domokos alpolgármester. A fiókszervezet programjait egyes foglalkozások vezetői ismertették: Bíró Enikő gyermek-szakasszisztens, okleveles babamasször oktató, Bartha Márta tanítónő, Lőrinczi-Simó Orsolya pilates-gyakornok és Balogh Réka programkoordinátor.

A fényképiállítást követően kerekasztal-beszélgetésre került sor *Erős család, erős közösség* címmel. Mikó Amália lelkész nő tolmácsolásában egy történettel ismerkedhettek meg a meghívottak és érdeklődők, amely révén közösen elkészítették a családnak, mint alapvető közösségi magnak a rövid elemzését. Megvizsgálták, melyek azok a tényezők, amelyek erősítik, illetve gyengítik a családot, továbbá azt is, hogy melyek azok a külső, környezeti tényezők, amelyek veszélyt jelentenek, vagy éppenséggel lehetőségeket tartogatnak a család számára. Végül a kerekasztalt azzal a meggyőződéssel zárták a jelenlevők, hogy mindnyájunknak szerepe van a családok megerősítésében; ha közösen igyekszünk fellépni, akkor még

erősebb támaszt tudunk nyújtani a családoknak. A kerekasztal-beszélgetéssel párhuzamosan élőzenés táncház várta a gyerekeket, ahol népi gyermekjátékokat, énekeket és táncokat tanulhatott a gyermekesereg. A mulatságot követően egy hatalmas torta – rajta öt „gyertyával” – koronázta meg a születésnapot. Minden résztvevő kapott ajándékul egy-egy „hűtő-

mágnest” a Gondviselés Segélyszervezet logójával és az 5-ös számmal ellátva, mely az elmúlt öt évre emlékeztet. A torta után kívánságlampionok eregetése zárta méltóképp a rendezvényt.

Köszönet és hála illeti mindazokat, akiknek szívében megszületett ez a sokféle tekintetben hiánypótló szervezet, és időt, energiát nem sajnálva dolgoztak a létrehozásán, majd később a fenntartásán. Illesse köszönet és hála mindazon családokat, akik bizalommal fordulnak hozzánk, és szervesen részt vesznek programjainkban. Végül, de nem utolsósorban, köszönet és hála illeti azokat, akik anyagiakkal támogatták és támogatják szervezetünk működését: a Magyar Unitárius Egyház, a Székelykeresztúri Unitárius Egyházközség, a Bethlen Gábor Alap, Hargita Megye Önkormányzata, Székelykeresztúr Város Önkormányzata és mások. Köszönjük mindenkori partnerünknek, a Berde Mózes Unitárius Gimnáziumnak a segítséget! Hálásak vagyunk, hogy együttműködhetünk városunk különböző intézményeivel, szervezeteivel, melyek közül kiemelném a következőket: Városi Bölcsőde, Mesevár Napköziotthon, Súlyosan Sérült Gyerekek Elhelyező Központja, Erdélyi Ifjúsági Egyesület.

ANDRÁSI ERIKA
BALOGH RÉKA

Kórházlelkészi szolgálat

Buzogány Csoma Csilla • Sepsiszentgyörgy,
0742-512574
Katona Dénes • Székelyudvarhely, 0266-213100
Ferenczi Enikő • Kolozsvár, 0740-063767
Pavelka Attila • Marosvásárhely, 0746-234917

NŐK VILÁGA

Tartalmi összesítés a medgyesi nőszövetség GSG pályázatáról

Nőszövetségünk tavaly pályázaton nyert anyagi támogatást, amelyet tevékenységeinkre fordítottunk. Kettős cél vezérelt: megőrizni a meglevő közösségünket, de ugyanakkor becsábítani a fiatal nőtestvéreket. Ennek megvalósítására érdekes, interaktív programokat kellett kitalálnunk, főként olyanokat, amelyek a széles medgyesi magyar tevékenységkínálatból kitűnnek, és azt az első benyomást keltik: „No, már most, erre bizony érdemes időt szánni!” Megtervez-tük hát az ütemtervet, elsőként az értelemhez szól-tunk egy előadással, amelyben Ferenczi Enikő mentálhigiénés szakértő tanított a helyes időbeosztásra, biztatva, hogy az, igenis, megvalósítható. Az előadás-son sikerült a fiatal asszonytestvérek érdeklődését fel-keltetni, ennek a maradandóságát tettük próbára, amikor a második projektfoglalkozásban arra kértük a fiatal családokat, hogy szánjanak időt koncertünkre, amelyik egyaránt szól a gyerek- és felnőtt szívhez.

Az alsóboldogfalvi Kőkemény süti együttes hangolt rá a nyárra (lévén, hogy az igazi nyár kezdetekor, július-ban volt megrendezve). Az eredmény elképesztő volt, hiszen nagyon sok gyerek volt jelent templomunkban, ők pedig mind „magukkal hozták” szüleiket.

A harmadik és egyben utolsó projektfoglalkozás-ban a közösségi együttlétre szántunk időt. Sorbán Enikő népdalénekes dalsókrával szépítettük a hétvégét.

A projektnek köszönhetően megszerveztük a fiatal generációs nőszövetséget. Egyelőre kis lépésekkel ha-ladunk az összeforró közösség célja fele, havonta egy-szer ülésezünk. A tűzpróba-beavatáson már túlesett ez a nőszövetség, amikor az első találkozó alkalmával templomtakarításra vállalkoztunk. Szorgos tűzfős csapattal, ripsz-ropsz, végére értünk a takarításnak. Ennél már csak kellemesebb foglalkozásokat terveztünk programba: problémás gyerekek nevelése, egészségmegőrzés és – miért ne – szépségápolás. Akarat és határozottság, egymás iránti türelem és megértés vezéreljen e cél megvalósításában!

A MEDGYESI UNITÁRIUS NŐSZÖVETSÉG

Műemlékvédelemről a Nőszövetségben

A sepsiszentgyörgyi Nőszövetség 2014–2015-ös évadnyitó, október 26-i szeretetvendégségének első meghívott előadója Ferenczi Z. Sámuel épített örökség védelmével foglalkozó szakember, a Hereditatum koordinátora volt.

A *Régi épületek új köntösben* című vetített képes előadást nagy érdeklődéssel hallgatta meg az egyházközség tanácstermében összegyűlt nagyszámú közönség. Kovács István lelkész imája után gondolatindító előadást hallhatunk a Hereditatum online műemlék-adatbázisról, Háromszék felújított és veszélyeztetett épített örökségéről, valamint a műemlékek állagmegőrzéséről, karbantartásáról és hasznosításáról.

Az előadás alap gondolatát a Velenicei Charta (1964), a Nemzetközi Kongresszus által megfogalmazott, a műemlékek és műemlék-helyszínek konzerválására és restaurálására tett ajánlás első be-kezdése adta. Ezen alapelveket figyelembe véve, ahhoz, hogy át tudjuk

adni a jövő generációjának épített örökségünket, elsősorban meg kell ismernünk azt. Mert minden műemlék egy-egy oldal történelmünk könyvében. Mert minden elvesztett műemlék egy-egy kitépott lap. A hitelesség elvének be nem tartása saját történelmünk meghamisítása – nyilatkozta az előadó.

A www.hereditatum.org az erdélyi műemlékek feltérképezése érdekében jött létre. Bárki által bővíthető, egységes elvek alapján felépülő adatbázis épített örökségünk kiemelt épületeiről. Civil kezdeményezés, amely mögött épített örökség védelmével foglalkozó szakemberek, tevékeny műemlék-barátok sorakoznak fel, valamint a Keőpeczi Sebestyén József Műemlékvédő Társaság.

A Hereditatum feladata és célkitűzése egy olyan szabad hozzáférésű és szerkeszthető műemlék-adatbázis létrehozása, amely könnyen elérhető adatforrásokat nyújt, ezáltal is igyekezve felhívni a figyelmet az épületek folyamatos védelmére, különös tekintettel a veszélyeztetett műemlékekre. Jelenleg több mint huszonhárom-

Olvasóink figyelmébe!

A Nők Világa 2015-ben is négy alkalommal jelenik meg: húsvétra, nyáron, ősszel, valamint karácsonyra.

Előfizetés egy évre a négy lapszámra (postaköltséggel együtt): 15 lej. Szabadárusításban egy példány ára (postaköltség nélkül): 2,5 lej.

Előfizetni a köri nőszövetségi elnökök vagy az egyházközségek közvetítésével lehet, illetve személyes úton Asztalos Klára

UNOSZ-titkárnál is.

Előfizetési határidő:

2015. február 15.

Villámposta:

klariasz@yahoo.com

Telefon: 0740-685087

Ha szeretné rendszeresen olvasni a Nők Világát, kérjük, fizessen elő idejében!

ezer kép mellett mintegy három-ezer műemlék pontos helye (GPS-koordinátával) is megtalálható egy közös térképen.

Az előadás második részében az előadó követendő példákkal, beszédes képekkel illusztrálta a hozánk közel álló műemlék épületeket avagy épp az étfalvai barokk kapu bemutatásával, épített örökségünk megmentését. Közelünkben van a kilyéni unitárius templom – jó lenne „belakni”! Felhívta figyelmünk a környezetünk ápolá-

sára, épületeink megvédésére, amit örökségül kaptunk. Néha elég egy cserép visszahelyezése a tetőre, máskor szükséges a szakember hívása.

A háromszéki végveszélyben levő és veszélyeztetett unitárius műemlékeink bemutatásával – a bölöni erődtemplom várfalai, a kálnoki faharangláb, az árkosi és a nagyajtai vártemplom várfalai és bástyái – éreztük felelősségünket.

Az előadás után az illatos citromos tea, megannyi finomabbnál

finomabb házi sütemény elfogyasztása mellett jó volt beszélgetni fiatal meghívottunkkal e témáról. Váncsa Csilla elnöknő megköszönte az előadónak az értékes előadást, további sikereket kívánva.

Özv. Török Klára tiszteletes aszszony nagyszámú tombolatárgyat adományozott nőszövetségünk számára. A tombolából származó bevételt karácsonyi csomagok vásárlására fordítjuk, gyermekeink és mindannyiunk örömére.

FERENCZI MÁRIA-MAGDOLNA

IFJÚSÁGI OLDAL

Újra mozgásban és egyensúlyban

„Az élet olyan, mint a biciklizés. Ha meg akarod tartani az egyensúlyt, mozgásban kell maradnod” – mondta Einstein. Így hát egyensúlyunk újra felállítása végett elindultunk meglátogatni a kolozs-tordai egyházkör egyleteit. Tudni való ugyanis, hogy mi már csak olyanok vagyunk, mint a hangyák: nem elég csupán az, hogy mozgunk, szükségünk van a minket körülvevő egyletes társainkra is. A körút vezetője Albert-Nagy Ákos volt a kolozs-tordai egyházkör ifjúsági gyakoronok lelkesze, aki a Duracell nyuszt megszégyenítő energiájával szervezte meg és vezette le a találkozót. Részt vett még Farkas Anna (egy kolozsvári egyletes) és Mátyás Réka (jómagam), az egyik jelenlegi egyházköri képviselő. Ilyenformán sikerült hármunknak találkozunk Mésző, Alsófelsőszentmihály, Várfalva, Aranyosrákos, Bágyon, Kövend, Torockó és Torockószentgyörgy ifjúságával. Régi és új arcokat láttunk, sok ismeretlenül is ismerős szempár csillogott a játékok hevében.

Hogy őszinte legyek: kicsit félttem a körúttól. Leginkább a létszám aggasztott, azaz, hogy fel tudjuk-e kelteni a helyi és környékbeli fiatalok érdeklődését annyira, hogy érdemesnek tartsanak szánni néhány órát egy találkozásra. De mint mindig, most is kiderült, hogy kár ilyen aggályokkal nekifutni a dolgoknak. Mindenhol több mint húszan voltunk, akik között, nagy örömeinkre, voltak régi egyletesek, frissen konfirmáltak, sőt olyanok is, akik csak most kezdtek felkészítőre járni.

A jó hangulat végig adott volt köszönhetően a résztvevők nyitottságának és Ákos humorának. Volt itt ráhangolódás, közösségépítő „mocsarazás”, játszottuk a nagy klasszikusokat (bumm, fogócska, bízalomjátékok), de voltak igazán egymásra és önmagunkra figyelmet igénylő gyakorlatok is, melyek könyveket csaltak néhány szempárba.

Külön felhívnam a figyelmet a fiókegyletek kitűnő ötleteire, mi szerint például szervezni kéne egy biciklitúrát Mészőről Torockóra a nyáron, illetve itt lenne az ideje néhány testvérkapcsolat kialakításának az egyletek között. Bízom benne, hogy ez a kezdeti lelkesedés később sem hagy alább, s cserébe megígérjük: minden tőlünk telhető módon segíteni fogjuk terveik kivitelezését.

Ami a dolgok további folytatását illeti, az előző körutakból tanulva azt javasoltuk/javasoljuk a meglátogatott falvak fiataljainak, hogy ahol úgy érzik: nincsenek elegenden egy egylet fenntartásához, ott legalább kéthetente szervezzenek közös találkozókat a környékbe-

liekkel (váltogatva a helyszínt), s ha többen vannak is, megéri találkozni, erősíteni a köteléket egymás között. Ezeket elősegítendő mi ötletekkel szolgálunk nekik, egy-egy témával, melyet továbbgondolhat mindenki saját szájíze szerint, s így minden hétfélegre megszülethet belőlük egy újabb jó hangulatú találkozás.

Még egyszer megköszöném (meg vagyok róla győződve, hogy mindhármunk nevében) Nektek, kedves fiatalok, a szeretetet, amivel fogadtatok és körülvevettetek bennünket! Mi már nagyon várjuk december 14-ét, hogy újra láthassunk Titeket, reméljük, Ti is!

MÁTYÁS RÉKA

	A felirat első része	Farsangló	Rock and ... tánc	Antonov gépe		Méter, röviden	Nemzet- közi egyház	Régi pénz Következ- mény- vállalás	↗					
Gríz					Bútor- anyag									
Kosztolányi Dezső műzsája					Juttat	Német névelő								
Hamisan játsszik	CS			Cigány ördög		Középen leég!								
Díszhal				Hely- találás										
				Korog a gyomra										
Ásványi fűszer			Olló középe!		Durván taszít	Rangjelző			Nem él ott senki	A magyarszentbenedeki templomban található felirat olvasható a rejtvényben.				
			Gárdonyi műve		... It Be (Beatles)									
A felirat második része										Germá- nium vegyjele	Illeték	Zorro jele	Az élen áll	
Gramm		A felirat befejezése												M ↗
		Régi öt- kraigáros												
Erdélyi történet- író volt (Péter)					Tétlenül hever							Lomb szélei!		
					Semmi gond!							Van ilyen ház is		
Víz eltávo- lítása kútból						Füves terület				Francia folyó				
						Csúnya				Fénytelen				
Asztá- cium vegyjele			Tömeges								Szabályos görbe			
			Gyimesi folyó								Vöröses- barna			
Völgyzáró építmény				Ukrán folyó				Rossz bor					Spanyol autójel	
				Ollós állat				Vlagyimir Iljics ...					Bögre	
Szándék							Levállik a fa ága							
							50 %-a							
Kén vegyjele		Vidék				Mérges felkiáltás						Bonn határai!		
		Színezék- csoport				Szalad						Silbak		
Pólus					Élez			Tonna		Svéd aprópénz				
					Járás- határok!			Oda-vissza női név		Disz				
Esőben álló				Rómeó szerelme						Pirosodik az alma				
				Olasz autójel						Egye!				
	G ↗											A többes szám jele		

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

Kiadja a Magyar Unitárius Egyház, Kolozsvár
Alapítási év: 1888. Új sorozat (1990-től)

Szerkesztőség: Demeter Sándor Lóránd főszerkesztő, Bálint Róbert Zoltán szerkesztő, Márkó László médiareferens

Munkatársak: Asztalos Klára (Nők Világa), Czire Alpár (fotó), Gergely Noémi (ifjúsági oldal), Szombatfalvi József (honlap).
Tördelés: Virág Péter. Olvasószerkesztő: Kürti Miklós

Készült a kolozsvári Gloria Nyomdában.

A szerkesztőség postacíme: 400105 Cluj, B-dul 21 Decembrie 1989 nr. 9. tel./fax: (0)264-593236/(0)264-595927

kozlonyn@unitarius.org

A lapszám megjeleníthető: kozlony.unitarius.org

Lapterjesztés és adminisztráció: **Szabó Zoltán**. A lapok kiszállításával kapcsolatos felvilágosítás: **Verbum Egyesület**, **Simon Ferenc**, tel.: 0264-596478

A kéziratok szerkesztőségbe érkezésének határideje: a tárgyhó előtti hónap 20-a. Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza. Közlésre szánt fényképeket kérésre visszaküldünk. A lapban közölt írások nem tükrözik feltétlenül a szerkesztőség nézeteit.

ISSN 1220-8418

„Szárnyad van, lelkem, meg ne tagadd magad!”

2014. november 8-án ezer résztvevő volt jelen a Dávid Ferenc-émlékszárándoklaton, Déva várában – Benedek Csongor és Vetési Annamária felvételei

Andorkó Rozália tanárnő (Vargyas), **Andrási Benedek** lelkész, BMUG-aligazgató (Székelykeresztúr), **Andrási Erika** ügyvezető, Gondviselés Segélyszervezet (Székelykeresztúr), **Balogh Réka** programkoordinátor, Gondviselés Segélyszervezet (Székelykeresztúr), **Bartha Mária Zsuzsanna** lelkész (Kocsord–Nagykároly), **Demeter Mária** nőszövetségi elnök (Barót), **Ferenczi Mária Magdolna** agrármérnök (Sepsiszentgyörgy), **Gyerő Dávid** ICUU-elnök, lelkész (Kolozsvár–Kolozs), **Kelemen Levente** lelkész (Oklánd), **Kis Zsuzsanna** lelkész (Ikland–Nagyernye), **Koppándi-Benczédi Zoltán** lelkész (Déva), **Lőrinczi Károly** ny. lelkész (Aranyosrákos), **Major László** lelkész (Datk), **Márkos Hunor Elemér** lelkész (Medgyes), **Mátyás Réka** diák (Kolozsvár), **Mikó Ferenc** segédlelkész Székelykeresztúr, **Molnár Melinda** újságíró (Székelyudvarhely), Nagy Henrietta teológiai hallgató (Székelykeresztúr–Kolozsvár), **Sándor Krisztina** politológus, újságíró (Csíkszereda), **Szabó Előd** lelkész (Ürmös), **Szalay Zsuzsanna** pszichológus (Székelyudvarhely), **Székely Kinga Réka** lelkész, missziói és hitéletfejlesztési előadó-tanácsos (Homoródszentpéter)